

Prince SS

จักรพรรดินี

ใจ
狼心 皇后
ร้าย

ท่ามกลางคำลวงใส่ร้ายว่าเป็นแม่เลี้ยงใจโหด
ชีวิตของจักรพรรดินีก็ยิ่งรุ่งโรจน์สมปรารถนา

มนต์มิถุนา

หนึ่ง

จักรพรรดินี

“ทางโน้น” นี้มีมือเรียวยาวเล็กซี่ ทว่าเบื้องหน้ากลับเป็นเพียงห้องฟ้าและทิวเขากว้างไกล ยากจะเดาว่าที่ขึ้นนั้นหมายถึงสิ่งใด “ถ้าตามแผนที่ก็ควรจะ เป็นทางโน้นคือเมืองหลวงแห่งแคว้นลู่หยาง มีสองประตูใหญ่ ต้องผ่าน ประตูชั้นแรกมาก่อน แล้วก็เข้าประตูชั้นที่สองถึงจะเจอบ้านข้า”

เสียงหวานระรื่นเหมือนกระดิ่ง เด็กหนุ่มผิวขาวจัด มีโครงหน้าคม เข้ม คิ้วหนา ดวงตาคมกริบพยักหน้ามองตามไป เขาจดจำเรื่องเล่าและทิศทางที่เด็กสาวบอก นางเล่าเรื่องบ้าน เล่าว่าเมืองหลวงนั้นเป็นอย่างไร นางเล่าอะไรต่อมิอะไรมากมาย เพียงหวังว่าวันหนึ่งเขาจะไม่หลงทาง

“ข้าจะจำไว้ แล้ววันหนึ่งจะไปหา”

“ไปรับข้ากลับมาละ” น้ำเสียงนั้นแผ่รอยเศร้าอาลัย “อวี๋ซานเหมือน บ้านมากกว่า”

เด็กสาวขี้อายยิ้มด้วยท่วงท่าองอาจสมกับที่เขาสอน ผมยาวถูกรวบไว้ด้านหลัง ถักเป็นเปียเช่นที่คนในเผ่านิยมกัน ปีนี้นางอายุสิบสี่แล้ว เป็นช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่านครั้งยิ่งใหญ่ คือกำลังจะสิ้นสุดวัยเยาว์และจะ

ก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ภายหน้าต้องออกเรือน และนั่นจะเป็นความวิปโยคอีกครั้งในชีวิตของนาง

เหตุใดการใช้ชีวิตในฐานะบุตรสาวของขุนนางชั้นสูงในเมืองหลวงที่ยิ่งใหญ่ของแคว้นลู่หยางจึงทำให้นางโศกเศร้าถึงปานนั้นก็ยากจะบอกได้ หากเด็กสาวพึงพอใจชนเผ่าขนาดเล็กอย่างอวีซานที่อยู่ห่างไกลนับพันลี้¹ มากกว่า

เด็กหนุ่มวัยเดียวกันผู้องอาจบนหลังม้ายึดตัวขึ้น กล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่นและมั่นคง “รอให้ท่านตาแต่งตั้งข้าเป็นทายาทอย่างเป็นทางการ ข้าจะจัดขบวนม้าไปรับเจ้า”

นิ้วก้อยของทั้งสองคนเกี่ยวกันไว้แทนคำสัญญา ระลึกไว้ในหัวใจว่า วันหนึ่งเขาจะขี่ม้าเข้าเมืองหลวงที่ยิ่งใหญ่ของแคว้นลู่หยาง จะเดินทางไปรับหัวใจของเขากลับมายังอวีซาน ขี่ม้าเที่ยวชมธรรมชาติ ปกครองชนเผ่าขนาดเล็กให้สงบสุขสืบไป

แต่ว่าชีวิตของทั้งคู่ไม่ได้เรียบง่ายถึงเพียงนั้น ขบวนม้าของอวีซานไม่เคยไปเยือนเมืองหลวง และเด็กสาวผู้นั้นก็ไม่ได้รอต้อนรับพวกเขา

ปราการสูงใหญ่จมนองด้วยตาก็ยังคะเนความยิ่งใหญ่ของมันไม่ได้
นี่ก็คือกำแพงเมืองของแคว้นลู่หยาง ดินแดนแห่งจักรพรรดิที่ยิ่งใหญ่ ปกครองสิบหกดินแดนจากเหนือจดใต้ ที่กล่าวกันว่าผู้ใดนั่งบัลลังก์แคว้นลู่หยาง ผู้นั้นได้ปกครองใต้หล้าก็ไม่เกินความจริง

เพียงแต่เจ็ดปีมานี้แคว้นลู่หยางเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ สตรีผู้หนึ่งซึ่งสวมชุดดำประดับดินทองเป็นลายหงส์นั้นยืนอยู่ในจุดสูงที่สุดของปราการใหญ่เหนือประตูเมืองที่เป็นโครงเหล็กหนักหลายพันจิน² ต้อง

¹ หน่วยวัดระยะทางของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ลี้ เทียบเท่ากับ 500 เมตร หรือ 0.5 กิโลเมตร

ใช้บุรุษที่แข็งแรงสิบคนในการเปิดและปิดประตูแต่ละบาน

หากเกิดสงครามแคว้นลู่หยางมีป้อมปราการที่ยากจะผ่านได้ ด้านในยังแบ่งแยกเขตเมืองอย่างชัดเจน ประตูชั้นนอกสุดสำหรับชนชั้นแรงงานทั่วไป ขณะที่ประตูชั้นที่สองคือเขตของขุนนาง เศรษฐีผู้มีอันจะกิน เพราะที่ดินมีราคาแพงจนน่าตกใจ ถึงกระนั้นกำแพงชั้นที่สองก็ยังคับคั่งด้วยผู้คนจำนวนมาก

ใจกลางของกำแพงชั้นที่สองนั้นยังมีอีกหนึ่งปราการสูงที่ได้รับการปกป้องอย่างแน่นหนา ก็คือวังหลวงแห่งแคว้นลู่หยาง ที่ประทับของจักรพรรดิกับจักรพรรดินีผู้ปกครองสิบหกดินแดนที่ล้วนต้องศิโรราบ อำนาจของแคว้นลู่หยางจึงหอมหวาน แต่ก็เปี่ยมไปด้วยพิษร้ายแรง เพราะสิบหกดินแดนล้วนมีผู้ปกครอง สิบดินแดนเป็นอ่องผู้มีอำนาจเต็ม ส่วนอีกหกดินแดนที่เหลือเป็นโหวซึ่งได้รับอำนาจมาตั้งแต่จักรพรรดิองค์ก่อน พวกเขาล้วนมีอำนาจในดินแดนของตน วันหนึ่งก็อาจจะอยากครอบครองเมืองหลวงแห่งนี้

การะปกครองแคว้นลู่หยางจึงหนักหน่วง ทั้งบัดนี้ยังกดทับบ่าอันแบบบางของสตรีนางหนึ่งที่ต้องแบกรับไว้

จักรพรรดินีแห่งแคว้นลู่หยาง!

ด้วยวัยเพียงยี่สิบสองปี แม่ไม่ใช่เด็กสาวแต่ก็ยังเยาว์นัก ไครจะคาดเดาได้ว่าจักรพรรดินีปกครองแคว้นลู่หยางมาเจ็ดปีแล้ว แรกเริ่มไม่มีใครเชื่อนาง ล้วนแต่คิดกันว่าอดีตจักรพรรดิคงเสียดิไปชั่วขณะที่ออกพระราชโองการแต่งตั้งนางเป็นจักรพรรดินีด้วยซ้ำ เจ็ดปีก่อนนางอายุแค่สิบห้าปีเท่านั้น หญิงสาวอายุสิบห้าปีจะรู้อะไรมากมายนเกี่ยวกับการปกครอง ต่อให้เป็นชายหนุ่มก็ยังไร้ความน่าเชื่อถือ

แต่จักรพรรดินีประทับบนบัลลังก์อย่างมั่นคงมาเจ็ดปีเต็มแล้วมิใช่

² หน่วยวัดน้ำหนักของเงินในสมัยโบราณ โดยที่ 1 จิน เทียบเท่ากับ 500 กรัม

หรือ! มีใครสิ้นคลอนอำนาจของนางได้บ้าง หามิได้...แม้แต่อ่องลิบดินแดน และไหวอีกหกดินแดนยังวันเกรงนางอยู่ในที่ อำนาจนี้ไม่เพียงมั่นคง แต่ ยังมั่นคงจนเกินไปด้วยซ้ำ เพราะคนกลัวว่าเมื่อถึงเวลาจะตัดพระทัยยก บัลลังก์นี้คืนให้องค์หญิงน้อยผู้นั้นได้จริงหรือ องค์หญิงน้อยผู้เป็นสายพระ โลहितหนึ่งเดียวแห่งจักรพรรดิ บัดนี้ก็อายุเต็มสิบห้าปีแล้ว เวลาแห่งการ คืนอำนาจใกล้มาถึงเต็มที

สตรีผู้ซ่อนรูปโฉมใต้ผ้าคลุมหน้า ชายชุดสีดำลายหงส์สีทองสะบัด ไหว นางก้าวลงจากกำแพงเมืองชั้นนอกสุด ก้าวเข้าสู่หอขนาดใหญ่ที่ภายใน มีห้องทรงงานขนาดเล็ก โต๊ะไม้สีดำเก่าทำให้บรรยากาศยิ่งหมองมัว ชั้นที่ ต้องตรงเข้ามาใช้เบาะผ้าปูเก้าอี้รองให้ประทับ ชายในเครื่องแบบทหาร เต็มยศก้าวเข้ามาค้อมศีรษะแสดงความเคารพสูงสุด แล้วนั่งลงที่ฝั่ง ตรงข้าม

“ทอดพระเนตรแล้วทรงคิดอย่างไรพะย่ะค่ะ ควรจะชุดคู่ตามทีทาง เสนาบดีโยธาเสนอหรือไม่”

สตรีที่มีผ้าคลุมหน้ายึดแผ่นหลังตรง รูปร่างนั้นแบบบางทว่าแฝง ด้วยความเข้มแข็ง ทำให้รู้สึกว่าร่าที่ละม้ายจะอ่อนแอนั้นก็กลับยืนได้อย่าง มั่นคงที่สุด นางขยับศีรษะ ไม่แสดงสีหน้า ขณะที่แวตาก็เยือกเย็นยากจะ อ่านได้

“ควรชุด” พระนางรับสั่งเสียงหวานแต่เยือกเย็น “ห่างจากประตูเมือง ไปสองลี้ ให้กว้างยาวและลึกมากกว่าที่ระบุเอาไว้ จะไม่ใช่แค่ผืนผ้าเข้าคูเมือง แต่เราจะใช้เป็นป้อมปราการด้วย” นิ้วเรียวยากไปตามแผนที่บนโต๊ะจาก ประตูด้านหนึ่งไปจดประตูอีกด้าน

ดวงตาของผู้มากประสบการณ์สว่างขึ้นมา ฉับพลันก็เข้าใจได้ว่าควร ทำอย่างไร เขายิ้มแล้วพยักหน้าทันที “กระหม่อมจะปรึกษากับเสนาบดีโยธา อีกที พอได้งบประมาณจะนำขึ้นกราบทูลพะย่ะค่ะ”

“เรื่องแรงงานให้ประกาศรับสมัครไป เราจ่ายน้อยกว่าค่าแรงทำถนน

แต่จะงดเว้นภาษีให้ทั้งครอบครัว ดินที่ซื้อมาแล้วขนไปทางประตูทิศเหนือ หากคนไปคุดแล้วถมดินให้แน่นขึ้นเป็นเนินห่างจากเมืองหลวงสามลี้ ทางนั้นจะ
ให้คนเริ่มปลูกฝ้ายเหมือนกัน”

แม้แต่วิธีการจัดการดินที่ซื้อมาก็คิดไว้เสร็จสิ้น ชายในชุดทหารมอ
สตรียิ้มอย่างเห็นใจ ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยประกายแห่งความภาคภูมิใจ “ทรง
พระปรีชา”

ดวงตาที่ซ่อนอยู่ด้านหลังผ้าคลุมนั้นอ่อนโยนลงเช่นกัน “ท่านพ่อสอน
ข้ามามิใช่หรือ”

ผู้ที่ได้รับการยกยอข้อมก่อนตอบรับ “พะยะค่ะ”

รถม้าจากวังหลวงเคลื่อนผ่านเมืองหลวง แคว้นลู่หยางนั้นคับคั่งไปด้วย

ผู้คนจำนวนมาก ทว่าคนเหล่านั้นล้วนแต่ซ่อนเร้นตัวทันทีที่เห็นรถม้าสีดำ
ทั้งคันเคลื่อนผ่านไป ประหนึ่งเป็นรถม้าแห่งความตายที่คนไม่อยากจะเกี่ยวข้อง
พวกเขาารู้ดีว่าผู้ที่ประทับในนั้นคือจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่และน่าหวาดกลัว

นางกลายเป็นจักรพรรดินีที่ปกครองแคว้นลู่หยางอันยิ่งใหญ่ตั้งแต่วัย
อายุสิบห้าปี ใครต่อใครต่างก็นึกว่านางจะอยู่ได้ไม่นาน ผู้ปกครองสิบหก
ดินแดนหรือแม้แต่ขุนนางลู่หยางจะยินดีอยู่ใต้ฝ่าเท้าหญิงสาวคนหนึ่งได้
อย่างไร นางอาจอายุน้อยกว่าบุตรสาวหรือว่าหลานสาวของพวกเขาด้วยซ้ำ
ต่อให้จะพูดว่ามีบิดาเป็นแม่ทัพอยู่เบื้องหลังนางก็ตาม

แต่หญิงสาวคนนั้นก็เปลี่ยนความคิดของทุกคนอย่างรวดเร็ว นางไม่
เพียงรักษาอำนาจของตัวเองได้เท่านั้น แต่ยังทำให้สิบหกดินแดนไม่กล้า
เคลื่อนไหว ขุนนางลู่หยางล้วนสงบเสงี่ยมเจียมตัว แม้แต่สกุลกลางของ
อดีตจักรพรรดินีผู้เป็นญาติสายเดียวที่เหลืออยู่ขององค์หญิงน้อยก็ยังไม่
กล้าลงมืออย่างออกหน้า เวลานั้นเมื่อจักรพรรดิประจวบหน้า อำนาจทั้งหมด
ล้วนเข้าหาสกุลกลางเพราะเชื่อว่าเมื่อสิ้นจักรพรรดิแล้ว องค์หญิงน้อยจะ
ได้รับสืบทอดบัลลังก์ แต่เพราะอายุน้อยนัก อำนาจในบัลลังก์ทั้งหมด

จะตกถึงสกุลกลางอย่างแน่นอน

ทว่าจักรพรรดิทรงเล่นแร่ ระเบิดอันแต่งตั้งสนมจากสกุลกลางข้ามสามตำแหน่งใหญ่ จากตำแหน่งเพยกลายเป็นจักรพรรดินีคู่บัลลังก์ ให้นางนั่งข้างหลังม่านฟังข้อราชการมานับแต่นั้น แม้ขณะอ่านฎีกาก็ให้นางช่วยอ่านถวาย ลงนามแทนพระองค์ในวันที่พระอาการประชวรเริ่มหนักจนสวรรคต

ขณะนั้นจึงมีราชโองการออกมา สามข้อใหญ่ที่สิ้นสะเทือนทั้งลู่หยางและสิบหกดินแดน ข้อแรกแต่งตั้งและมอบอำนาจทั้งหมดให้จักรพรรดินี กงซูลีอย่างเต็มรูปแบบ ข้อที่สองแต่งตั้งองค์หญิงน้อยเป็นรัชทายาทภายใต้การดูแลของจักรพรรดินีจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม และข้อสามนั้นสำคัญยิ่ง คือมีราชโองการโยกย้ายอำนาจทางการทหารกว่าห้าสิบหมื่นนายมาอยู่ภายใต้การปกครองของแม่ทัพใหญ่สกุลกลาง กงทานจวิน บิดาของจักรพรรดินี!

แน่นอนว่าราชโองการสามข้อนี้ย่อมสิ้นสะเทือนทั่วแผ่นดิน ทั้งแว่นสิบหกดินแดนร้อนเหมือนไฟขึ้นมา แต่กองทัพห้าสิบหมื่นนายนั้นก็กลับอยู่ในมือสกุลกลางเรียบร้อยแล้ว ยี่สิบหมื่นนั้นล้อมเมืองหลวงเอาไว้เหมือนปราการทันทีที่จักรพรรดิสวรรคต

สกุลกลางเรียกร้องให้มีการสอบสวน โดยกล่าวหาว่าเป็นราชโองการปลอม พวกเขาคิดว่าจะใช้อำนาจอาวุธกดข่มหญิงสาวอายุสิบห้าปีได้ แต่บัดนี้กงซูลีที่สวมชุดดำมีผ้าคลุมหน้ากลับเอ่ยด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดและทรงอำนาจ

“เมื่อกล่าวหาต้องมีหลักฐาน หากพวกเจ้าเห็นว่าราชโองการนี้มีปัญหา ก็เอาหลักฐานมาพิสูจน์”

นางนั่งอยู่บนบัลลังก์นั้นด้วยท่าทางนิ่งสงบเยือกเย็นเกินอายุ ชั้นที่รับใช้จักรพรรดิองค์ก่อนอยู่ด้านซ้าย แม่ทัพกองอยู่ด้านขวา คนหนึ่งมีอำนาจควบคุมราชสำนัก อีกคนหนึ่งควบคุมกำลังทหาร เบื้องหลังของนางตั้ง

แข็งแกร่งและยิ่งใหญ่

“แล้วเหตุใดไม่ทรงพิสูจน์ว่าราชโองการเป็นของจริงเล่าพะยะค่ะ”

เสนาบดีคนหนึ่งคล้ายเห็นว่าใบหน้าของหญิงสาวประดับด้วยรอยยิ้มหยัน “เช่นนั้นกระหม่อมกล่าว่ว่าที่จริงแล้วหลังจื่อเจิงกับหลางจื่อคัง ไม่ใช่บุตรของท่านเสนาบดีโดยไม่มีหลักฐานได้หรือไม่ กระหม่อมจะกล่าวอะไรก็ได้เช่นนั้นหรือพะยะค่ะ”

ท້องพระโอรสเฝยบลง แม่แต่หลางเหยียนก็ไม่รู้ว่าควรจะตอบอย่งไร จนครูหนึ่งก็กล่าวออกมา “บุตรชายทั้งสองล้วนมีใบหน้าเหมือนกระหม่อม เรื่องนี้ย่อมพิสูจน์ได้อยู่แล้ว”

ผู้ประทับบนบัลลังก์กล่าวต่อ “ท่านเชื่อหรือไม่ว่่าข้าให้คนไปหาคน เร่ร้อนที่หน้าตาเหมือนท่านได้สักสิบคน เช่นนั้นคนเหล่านั้นจะเป็นบุตรของ ท่านหมดเลยหรือ หรือ...ท่านไม่มีลูกพี่ลูกน้องที่หน้าคล้ายท่านเลย” ยิ่ง ปล่อยให้นางยกย่อนก็ยิ่งเจ็บแสบ

“เวลาที่มิราชโองการนั้นไม่ได้มีแต่ข้า ยังมีซือกงกง ราชครูเหมา และ แม่ทัพชื้อยู่ด้วย ทั้งสามคนนี้...คนหนึ่งรับใช้ใกล้ชิดจักรพรรดิและมี อำนาจในราชสำนัก อีกคนคัดค้านการแต่งตั้งข้ามาตั้งแต่แรก และคน สุดท้ายเป็นคู่แข่งกับแม่ทัพกง ท่านพ่อของข้ามาตั้งแต่ยังหนุ่ม ข้าต้องทำ อย่งไรถึงปิดปากพวกเขาได้ หากอำนาจเงินทองหอมหวานถึงเพียงนั้น เหตุใดเสนาบดีหลางไม่ลองใช้เงินให้พวกเขากลับคำให้การเล่า”

คำกล่าวของนางไม่ผิด ซือกงกงรับใช้จักรพรรดิมายาวนาน ชั้นที่ ผู้นี้มีอำนาจในวังหลวงไม่น้อย ไม่ว่านอกหรือในล้วนมีแต่หูตาของเขา ทั้งสิ้น คนเช่นนี้หวังอำนาจของตนที่สุด ขณะที่ราชครูเหมายึดถือความถูก ต้อง ไม่ไว้หน้าใคร ทั้งยังไม่สนใจเรื่องอำนาจลาภยศ หาไม่แล้วจักรพรรดิ คงไม่แต่งตั้งให้เขารับตำแหน่งสำคัญที่ต้องสั่งสอนคนอื่นเช่นนี้ ภายหน้าเขา จะเป็นท่านอาจารย์ขององค์หญิงน้อยด้วย เขาเป็นคนแรกด้วยซ้ำที่คัดค้าน การแต่งตั้งจักรพรรดินีในช่วงเวลาที่ยุ่งยากเช่นนั้น

ส่วนคนสุดท้ายก็คือแม่ทัพซิว เขาอายุเท่ากับแม่ทัพกงซึ่งเป็นบิดาของจักรพรรดินี ก่อนหน้านี้ทั้งคู่ก็เป็นคู่แข่งที่แย่งชิงความดีความชอบกันมาโดยตลอด หากจะมีคนที่ไม่ยอมให้สกุลกงได้ดี ก็ไม่น่าจะมีใครที่ปรารถนาเกินกว่าสกุลซิว

จักรพรรดิทรงเลือกพยานในการร่างราชโองการนี้ได้อย่างสมบูรณ์ จนเกินกว่าจะมีใครทัดทานได้

“แม่พวาท่านไม่เชื่อถือข้า ก็อย่าได้ดูแคลนพระปรีชาสามารถของจักรพรรดิอีกเลย”

ในเขตแดนสิบหกดินแดนที่ยิ่งใหญ่นั้นกลับอยู่ภายใต้เงื้อมมือของสตรี
ผู้หนึ่ง นางมีใช้กระทั่งองค์หญิงของจักรพรรดิ แต่เป็นเพียงจักรพรรดินีที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นในภายหลัง กล่าวกันว่าจักรพรรดิทรงลุ่มหลงนางมาก เสียจนยกอำนาจการปกครองให้นาง มอบเก้าอี้เคียงข้างของพระองค์ในยามว่าราชการให้นางนั่ง กระทั่งข้อราชการงานใหญ่ก็ยังให้นางได้เข้าฟัง รวมถึงพิจารณาพร้อมกับพระองค์

เหตุของความลุ่มหลงอาจเป็นเพราะสตรีผู้นั้นอยู่ในวัยคราวลูกมีอายุเพียงสิบห้าปีเท่านั้น แต่นางมีหน้าตาอย่างไรก็ยากจะกล่าวได้ จักรพรรดิทรงหวงแหนความงามของจักรพรรดินีผู้นั้นอย่างมาก แม้กระทั่งในยามว่าราชการก็ต้องสวมผ้าคลุมหน้าไว้ตลอด

ผู้คนคาดเดากันว่าใบหน้าที่อยู่ภายใต้ผ้าคลุมนั้นคือความงามเป็นเลิศ หรือความอัปลักษณ์ที่น่าอัปอายจนไม่กล้าแม้แต่จะแสดงใบหน้าที่แท้จริง จักรพรรดิทรงจากไปในเวลาไม่ถึงปีหลังจากที่นางถวายตัว ทว่าใบหน้านั้นก็ไม่เคยได้รับการเปิดเผยมาจนถึงวันนี้

“จักรพรรดิมีราชโองการประกาศให้นางเป็นจักรพรรดินีผู้มีสิทธิ์ขาดในการปกครอง ชำนาญชำตาเชื้อพระวงศ์ทั้งหมดทันที แม่ไม่มีไอรส แต่ก็มิพระญาติชั้นรองอีกสองสามคน”

ผู้ที่กล่าวขึ้นมาเป็นชายวัยกลางคน เขา นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ มองทหาร ให้ม้ากินหญ้าและน้ำระหว่างช่วงพักของการเดินทาง ขณะที่ชายผู้ฟังเรื่องราวนี้หนึ่งอยู่บนต้นไม้เหนือคิระชะ เขาเห็นกายอยู่ใต้เงาไม้ใหญ่ แม่เห็นเพียงเครื่องแต่งกายก็บอกได้ว่ามีรูปร่างสูงใหญ่ ขณะที่เขายกกระบอกล้ำขึ้นดื่ม นั้นแขนเสื้อก็ร่วงลงจนเห็นเส้นเลือดที่แขนชัดเจน

“ไม่มีใครคัดค้านหรือ”

“เหตุใดจะไม่มี คนอยากจะทำกบฏกันทั้งเมือง นางเป็นเพียงสตรีอายุสิบห้าปีจะปกครองตาแก่หัวรั้นพวกนั้นได้อย่างไร ดินแดนของเราเล็กกว่าแคว้นลู่หยางสักสิบเท่า ท่านก็เห็นแล้วว่าน่าปวดหัวเพียงใด แต่นั่นแคว้นลู่หยางเสียวนะ ท้องพระโรงจุนคนได้เป็นร้อย ขุนนางน้อยใหญ่ก็มากมาย ยังไม่นับลิบหกดินแดนนั้นอีก”

“แล้วไม่ก่อกบฏเล่า”

“เพราะบิดาของนางคือแม่ทัพใหญ่แห่งลู่หยาง ทหารในมือของเขามิเกือบห้าสิบล้าน ใครจะกล้ากันล่ะ” คนกล่าวเยาะหยัน “ในเวลานั้นทหารในปกครองลิบหกดินแดนถูกจำกัดไว้เพียงดินแดนละห้าหมื่นเท่านั้น หากรวมลิบหกดินแดนสู่ได้แน่ แต่สุดท้ายใครจะไต่ไป กลัวเนื้อไม้ได้กินหนังไม้ได้รองนั่งยังต้องถวายคนอื่นนะสิ”

ร่างภยานั้นแข็งเกร็งขึ้นโดยไม่รู้ตัว ราวกับถูกฉาบไว้ด้วยน้ำแข็งที่ไม่อาจจะเกาะให้แตกได้ แต่ครู่หนึ่งก็กลับสู่ความสงบอย่างรวดเร็ว “เวลานั้นท่านพ่อทำอะไร”

“ท่านอ่องวางเฉย เขาเรียกประชุมลับกันก็ไม่ได้ไป ทั้งยังบอกว่าจักรพรรดิมีพระปรีชา ทรงคิดมาแล้วว่าเหมาะสมก็ตามนั้น”

คนที่อยู่บนต้นไม้หัวเราะในลำคอ “ไม่รู้ว่าสุดท้ายนี้ควรเรียกว่าซี้ซลาดหรือรู้วิธีเอาตัวรอด”

ชายที่เล่าเรื่องอยู่ด้านล่างหยิบก้อนหินโยนขึ้นไป “ชื่อจื่ออ๋องกล่าวถึงท่านอ่องเช่นนั้นเลย ที่จริงแล้วข้าเองก็เห็นด้วย อีกทั้งเวลาผ่านมาเจ็ดปีแล้ว

ที่ท่านอ่องคิดก็ไม่ได้ผิดนัก จักรพรรดิผู้นั้นอายุยังน้อย แต่ใช้เวลาหนึ่งปีกวาดล้างขุนนางในราชสำนักที่คิดคดโกงไปเป็นอันมาก นางปรัมคนได้อยู่หมัด บ้านเมืองก็ได้รับการปกครองอย่างดี ถึงจะมีข่าวลือชั่วร้ายของนางออกมามากมาย แต่ความเก่งกาจของนางก็ปฏิเสธไม่ได้

คนฟังนิ่งเงียบไป เขานึกไม่ออกหรือกว่าหญิงสาวอายุสิบห้าปีที่ได้รับอำนาจในการปกครองบ้านเมืองที่ยิ่งใหญ่ระดับแคว้นนั้นเป็นอย่างไร สตรีผู้เดียวไม่เพียงต้องดูแลแคว้นลู่หยาง แต่ยังมีสิบหกดินแดนที่นางต้องกำราบให้สิ้น บิดาของเขายังยอมรับนางเช่นนี้ดูเหมือนจะไม่ธรรมดา

“นางคงไม่ใช่คนธรรมดา อาจจะงาม และชาญฉลาด” ในน้ำเสียงนั้นของเขาเหมือนจะมีนัยบางอย่างแฝงไว้ ทว่าผู้ติดตามไม่เข้าใจ

ผู้ที่นั่งอยู่ด้านหลังไหล่ “ก็คงอย่างนั้น เขาว่านางมีมนตร์วิเศษของพวกนอกรีต อายุเท่านั้นกลับปกครองคนได้ เฉลียวฉลาดเกินวัย จนเกรงว่าอาจเป็นผู้ใหญ่ในร่างเด็ก หรือไม่ก็เป็นปีศาจที่อาศัยร่างมนุษย์”

“เจ้าเชื่อหรือ”

“คนเขากล่าวกันเช่นนั้น เชื่อหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ตอนนั้นก็เลยมีทั้งคนที่ชอบนางเพราะปกครองบ้านเมืองได้ดี กับคนที่หวาดกลัวว่านางจะเป็นปีศาจจำแลงมา สังหารอดีตจักรพรรดิ แล้วก็...องค์หญิงน้อยเป็นเหยื่อคนต่อไป ราชสำนักจึงเร่งเสนอให้องค์หญิงน้อยอภิเษกสมรส”

คนที่อยู่บนต้นไม้เงียบไปก่อนจะกระโดดลงมาที่พื้น ยามนี้ถึงได้เห็นใบหน้าของเขาที่ค่อนข้างคล้ำเพราะแดด เขาดูไม่เหมือนชื่อจื่อของอ่องสิบหกดินแดน กลับคล้ายทหารผู้หนึ่งมากกว่า ถึงผิวกายจะมีได้ผุดผ่อง แต่ใบหน้านั้นก็กลับเต็มไปด้วยสง่าราศีแห่งผู้มีอำนาจ สันกรามชัดเจน จมูกโด่ง คิ้วเฉียงขึ้นเป็นใบดาบ ให้ความรู้สึกน่าเกรงขามพร่นพริ้ง

“เช่นนี้ผู้ได้แต่งงานก็เท่ากับได้นั่งตำแหน่งจักรพรรดิเช่นกัน”

“ใช่ขอรับ กล่าวกันว่านางเป็นผู้มีสิทธิ์สูงสุดที่จะได้ปกครองแคว้นลู่หยางต่อไป เพราะจักรพรรดินี้ไม่มีทายาท”

ชายหนุ่มหัวเราะ “เช่นนี้จึงสู้ต่อสู้ตามข้ากลับมารับตำแหน่งชื่อจื่อ เพื่อโยนข้าลงไปกลางกองไฟสินะ”

“อย่ากล่าวเช่นนั้นเลยขอรับ เลา่ลือกันว่าองค์หญิงน้อยงามมาก ผิวกายขาวราวกับหิมะ เส้นผมดำสนิทเหมือนท้องฟ้ายามรัตติกาล ริมฝีปากก็แดงดูแจ่มชัด กล่าวกันว่าอายุสิบสี่ปีนางก็เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งแห่งลู่หยางแล้ว”

“หัวนั้นงาม แต่สิ่งที่ติดมากับหัวนางไม่งามหรอก” เขาหนีไปชั่วคราว “แล้วจักรพรรดินีจะอย่างไรต่อไป”

“ก็คงกลับบ้านเดิม แต่สถานะของนางมีอำนาจมากเกินไป เพื่อความปลอดภัยก็ควรออกจากลู่หยาง ชื่อจื่อสนใจเรื่องของจักรพรรดินีหรือขอรับ”

ชายหนุ่มผู้คุมเข้มคนนั้นยึดตัวขึ้นมองไปยังเส้นทางที่จะนำเขาสู่แคว้นลู่หยางอันยิ่งใหญ่ ละม้ายจะมองหาบางสิ่งที่หลุดลอยไป “ไม่รู้สิ ข้าแค่อยากรู้ว่าจักรพรรดินีชั่วร้ายในเรื่องเล่าคนนั้น ที่จริงแล้วชั่วร้ายมากสักเพียงใดกัน นาง...อาจเป็นสตรีที่ใจร้ายที่สุดก็ได้”

เรื่องเล่าของจักรพรรดินีมีมากมายหลากหลายประการ กล่าวกัน สามวันก็ไม่จบสิ้น นางอยู่ในอำนาจมาเจ็ดปีมีตำนานมากมายตั้งแต่เรื่องดีจนถึงเรื่องชั่วร้าย แต่ที่คนชอบฟังกันมากที่สุดเห็นจะเป็นเรื่องที่ใบหน้าของนางอัปลักษณ์หาที่งามไม่ได้เลย นางจึงลุ่มหลงในความงามจนหมกมุ่นทุกวันต้องนั่งอยู่หน้ากระจกเพื่อถามว่านางงามหรือไม่ ทำอย่างไรจึงจะงามเหนือผู้อื่นในใต้หล้านี้

บ้างก็กล่าวว่านางซ่อนหน้าตาเพราะคิดว่ายังงามไม่พอ และเพื่อความงามนั้นนางก็เหมือนจักรพรรดินีอื่นๆ ที่ลุ่มหลงในเรื่องยาอายุวัฒนะ ดื่มเลือดสตรีพรหมจรรย์ สังหารและลักพาตัวหญิงงามไปต้มกิน จนบางคนก็รู้สึกว่เรื่องพวกนี้ถูกแต่งเกินจริงไปมาก

แต่ที่น่ากลัวก็คือพวกเขาเหล่านั้นว่าองค์หญิงน้อยยิ่งเติบโตก็ยิ่งงาม

ล่มเมือง ไม่น่าเชื่อว่าเมื่อจักรพรรดินีเห็นความงามของลูกเลี้ยงที่อายุห่างกันไม่กี่ปีอาจรู้สึกริษยา ยิ่งไม่ปรารถนาให้อำนาจในบัลลังก์ของนางเป็นของผู้อื่น นางก็อาจจะหาทางสังหารองค์หญิงน้อยวันใดวันหนึ่งก็ได้

เรื่องเล่าจากภายนอกในที่สุดก็ดังเข้ามาจนถึงเขตพระราชฐานชั้นใน นางกำนัลกล่าวกันอย่างสนุกสนาน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ซ่อนเร้นเกาะกลุ่มไม่กล้าพูดต่อหน้าคนจำนวนมาก จากเรื่องเล่าปากต่อปากนั้นไม่รู้ว่ากลายเป็นเรื่องใหญ่โตอย่างการคิดจะควักหัวใจขององค์หญิงมาทำยาอายุวัฒนะได้อย่างไร

“ข้างนอกกล่าวกันถึงเพียงนี้เลยนะเพคะ” สตรีที่อยู่ในชุดนางกำนัลชั้นสูงผู้นั้นก้มศีรษะเล็กน้อยขณะรายงานให้หญิงสาวที่นั่งในห้องทรงพระอักษรฟัง

ในเงาสลัวรางของห้องนั้น แสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวเหมือนจะเป็นแสงจากตะเกียงदानข้างที่ช่วยให้นางอ่านฎีกาทิ้งหลายได้ หญิงสาวที่นั่งอยู่ด้านหลังโตะตัวนั้นในยามนี้มองไม่ออกว่าคิดอย่างไร มีเพียงริมฝีปากสีแดงชาดเท่านั้นที่เผยรอยยิ้ม

“ปล่อยไปเถิด พูดได้ก็พูดกันไป” ผู้กล่าวไว้ซึ่งท่าทีกรุ่นโกรธเพราะไม่ได้แยแส

นางกำนัลเสียอีกที่ไม่พอใจ ถึงรู้อยู่แล้วว่าปฏิภิกิริยาของจักรพรรดินีจะเป็นเช่นนี้ แต่ก็ยังชวนให้หงุดหงิด “ต้องจัดการบ้างสิเพคะ ไม่กริ้วบ้างหรือเพคะ”

“โกรธหรือไม่โกรธแล้วได้สิ่งใด วันหนึ่งแก่ชราวันหน้าก็มีชราอื่นมาไม่จบสิ้น”

เสียงกังวานนั้นทำให้นางเมียมด้วยเสน่ห์บางประการ โดยไม่ต้องเผยใบหน้าบางส่วนเลยด้วยซ้ำ ผู้อื่นอาจกล่าวว่าบางทีการซ่อนตัวตนของจักรพรรดินีเป็นเพราะรูปลักษณ์ของนางอัปลักษณ์ ทว่าผู้ใดเคยได้ใกล้ชิดย่อมเข้าใจดี สตรีเช่นนี้ไม่มีทางไม่งามหรืออก แม้เห็นเพียงดวงตาสีน้ำตาล

ทว่าก็มีความงามของตนเองเช่นกัน โดยเฉพาะเวลาที่นางออกวาราชการ ดวงตาคู่นี้เืองที่อ่านขุนนางทั้งหลายได้อย่างละเอียดลึกถึงจิตใจ

นางก้านลจะเอ่ยอีกก็ไม่กล้าได้แต่ก้มศีรษะถอยออกไป คนอื่นนินทา จักรพรรดินีได้เพราะไม่เคยใกล้ชิด ทว่าผู้รับใช้ใกล้ชิดรู้น้ำพระทัยของ พระนางดีอย่างยิ่งว่าเป็นอย่างไร หากจะมีปีศาจตนใดใจดีเช่นนี้ก็นับว่า สวรรค์อาจมีเทวดาชั่วร้ายที่คอยสร้างข่าวลือเสียหายได้เหมือนกัน เพียง แต่บอกไปใครจะเชื่อเล่าว่าจักรพรรดินีที่เก่งกาจเป็นคนดี

ขุนนางทั้งหลายมีหรือจะไม่รู้ว่าทรงเมตตาราษฎรเพียงใด แต่เพราะ ความเก่งกาจเกินสตรีนี้เองขุนนางทั้งหลายจึงไม่อาจยอมรับได้ ตำแหน่ง ปีศาจนี้ได้มาเพราะเก่งเกินไป ไม่ใช่เพราะชั่วร้ายเลยแม้แต่น้อย

จักรพรรดินีไม่เคยใส่ใจเรื่องนินทา นางก้านลจากไปแล้ว นางก็เพียง นั่งอ่านฎีกาจนตึกตื่นแล้วกลับตำหนัก เนื่องจากเวลานี้ผู้ปกครองแผ่นดิน เป็นจักรพรรดินี จึงไม่มีสนมในวังหลัง ส่วนสนมที่เคยมีเมื่อรัชสมัยอดีต จักรพรรดิ นางก็ส่งกลับเรือนหากไม่อยากจะอยู่ในวังหลวงต่อ ส่วนใคร อยากรองงานใหม่ก็จัดการให้

ตั้งนั้นเวลานี้วังหลวงจึงค่อนข้างเงียบ ไม่เพียงทำให้จัดการปัญหา เรื่องสตรีวังหลังได้เท่านั้น แต่ยังทำให้ประหัตตรายจ่ายไปได้มากมายหลาย หมื่นตำลึงต่อปี เพราะไม่เพียงต้องเลี้ยงดูสนมเท่านั้น ยังต้องเลี้ยงดูบ่าว รับใช้ทั้งหลายของพวกนางอีก พอลดคน งบประมาณก็เหลือมากขึ้น

จักรพรรดินีลดจำนวนชั้นที่และนางก้านลในวังหลวงลงมาก ใครที่ แก่ชราาก็ถูกส่งออกไปนอกวังหลวง ได้ใช้ชีวิตตามที่ต้องการพร้อมเงิน จำนวนหนึ่ง นางเองงบประมาณเหล่านั้นมาเพิ่มเติมในส่วนของจำนวน องครักษ์ บางคนกล่าวว่านางกลัวการก่อกบฏยึดอำนาจจึงสร้างกองกำลัง ของตนเองขึ้นมา

หญิงสาวก็ไม่ปฏิเสธเรื่องนี้เช่นกัน

เมื่อเข้ามาในตำหนักใหญ่แล้ว นางก้านลและชั้นที่ทั้งหมดก็ถูกไล่

ออกไป หญิงสาวมักอยู่เพียงลำพังในห้องนั้น นางอาบน้ำอุ่นแล้วเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ในที่สุดก็ปลดผ้าคลุมหน้าที่สวมเอาไว้ตลอดออก ยามนั้นใบหน้างดงามที่ดูเหมือนภาพวาดก็ปรากฏขึ้น

กงซูลืมมองหน้าตัวเองในกระจกก่อนจะถอนหายใจ ตอนนี้เหลือเพียงรอเวลา รอพิธีการเลือกคู่ขององค์หญิงน้อยให้ผ่านไป เมื่อแคว้นลู่หยางได้จักรพรรดิและจักรพรรดินีองค์ใหม่ หน้าที่ที่นางรับปากอดีตจักรพรรดิไว้ก็จะเสร็จสิ้นเสียที

สอง องค์หญิงน้อย

หนึ่งในเรื่องเล่าลือที่ดังที่สุดเกี่ยวกับจักรพรรดินีก็คือ นางเป็นแม่เลี้ยงใจร้ายที่คิดจะครอบครองบัลลังก์ที่ควรเป็นขององค์หญิงน้อยเอาไว้ ส่วนที่สนับสนุนเรื่องเล่าเช่นนี้ให้กระหน่ำยอมเป็นเพราะองค์หญิงน้อยถูกส่งออกจากวังหลวงทันทีที่จักรพรรดิสวรรคต แทนที่จะได้ใช้ชีวิตในฐานะองค์หญิงรัชทายาทเพียงหนึ่งเดียวอย่างสุขสบาย

สกุลกลางของอดีตจักรพรรดินีกล่าวว่างค์หญิงน้อยถูกส่งตัวไปอยู่ที่ชนบท ใช้ชีวิตอย่างอดอยากแร้นแค้น ทางวังหลวงจำกัดงบประมาณลงมาก จนมีชีวิตไม่ดีกว่าบุตรสาวพ่อค้าทั่วไปด้วยซ้ำ เรื่องเล่าจากสกุลกลางสนับสนุนแนวคิดแม่เลี้ยงใจร้ายได้ดีทีเดียว ทั้งยังทำให้เรื่องเล่าดูมีมูลขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ แต่จักรพรรดินีไม่ได้ตอบโต้พวกเขาในประเด็นนี้

ในช่วงเวลาเจ็ดปีขององค์หญิงน้อยเติบโตอยู่ในดินแดนห่างไกลจากแคว้นลู่หยาง ไม่มีใครรู้อย่างแท้จริงหรือกว่านางมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร แต่ขุนนางในวังหลวงต่างก็รู้ว่าทุกปีจะต้องมีการคัดเลือกอาจารย์ที่เหมาะสมเพื่อส่งไปที่นั่น แม้แต่หัวหน้าหมอล่วงก็ไม่ได้อยู่ในเมืองหลวง เขาไป

ประจำอยู่ที่นั่นตั้งแต่ท้องคหณิงน้อยถูกส่งตัวไป การคัดเลือกผู้ที่จะมีรับใช้นั้นเข้มงวดอย่างมาก ล้วนเป็นจักรพรรดินีคัดเลือกเอง

องค์คหณิงน้อยปรากฏตัวในเมืองหลวงเพียงไม่กี่ครั้งต่อปีเท่านั้น แต่คนที่ได้พบล้วนกล่าวว่ายิ่งนานวันความงามของนางก็ยิ่งฉายชัดมากขึ้น ความนุ่มนวลอ่อนโยน ผิวกายขาวนวล เส้นผมและดวงตาดำสนิท ริมฝีปากสีแดงสด ทุกอย่างประกอบขึ้นเป็นความงามลุ่มเมื่องตั้งแต่อายุเพียงสิบสี่ปีเท่านั้น บัดนี้องค์คหณิงน้อยอายุสิบห้าปีแล้ว เจ็ดปีหลังจากวันนั้นในที่สุดนางก็ได้เดินทางกลับเมืองหลวงอย่างถาวร

ผู้คนล้วนจับตาดูการปรากฏตัวอีกครั้งต่อหน้าราษฎร ครั้งนี้ไม่ใช่เพียงการเดินทางกลับทั่วไปเท่านั้น แต่หมายถึงการกลับมาเพื่อเข้าร่วมพิธีการคัดเลือกราชบุตรเขยที่เหมาะสมอีกด้วย คนผู้นั้นจะได้เป็นจักรพรรดิองค์ต่อไป ตำแหน่งและอำนาจของจักรพรรดินีองค์ปัจจุบันก็จะถูกส่งต่อให้องค์คหณิงทันทีที่พิธีอภิเษกสมรสสิ้นสุด

จักรพรรดินีผู้บัลลังก์ในอำนาจจะยินดีให้สิ่งนี้เกิดขึ้นจริงหรือ กระทั่งขณะเดินทางของชายหนุ่มผู้เข้าร่วมการคัดเลือกจากสิบหกดินแดนเริ่มมาถึง จนกว่าองค์คหณิงน้อยจะปรากฏตัว พวกเขาก็ไม่กล้าวางใจเลยแม้แต่หน่อย

วันนี้ที่ประตูเมืองนั้นเต็มไปด้วยผู้คนจำนวนมาก เพราะข่าวลือเรื่องความงามขององค์คหณิงน้อยที่พูดถึงกันอย่างหนาหูก่อนหน้านี้ ทำให้ผู้คนมาคอยดูว่านางจะปรากฏตัวหรือไม่ และหากปรากฏตัวแล้วใบหน้าจะเป็นเช่นที่คนอื่นกล่าวถึงกันจริงหรือ

เพียงไม่นานหลังจากการรอคอยทหารแนวหน้าทั้งแถวก็ยึดแผ่นหลังตรง ประตูเมืองเปิดกว้างไม่มีใครเข้าออกในเวลานั้น ทั้งหมดถูกกันไว้ด้านหลังเพื่อให้ขบวนรถม้าผ่านเข้ามา รถม้าคันนี้รู้หุราเสียจนเพียงมองครั้งแรกก็รู้ว่ามาจากวังหลวง มีขบวนทหารนำหน้า

มือเรียวยาวราวกับหิมะโผล่มาจากม่านที่บังเอาไว้ ก่อนจะยกขึ้น

เล็กน้อยเพื่อให้คนภายนอกได้เห็น ความงามขององค์หญิงน้อยนั้นรับรู้ได้ทันทีโดยไม่ต้องมีใครกล่าว เป็นความงามชนิดที่ทำให้คนลืมหายใจได้เช่นเดียวกัน

ดวงตากลมโตของนางคำสนิหเช่นเดียวกับเส้นผม ผิวขาวเนียนริมฝีปากเป็นสีแดงเหมือนหาซาดเข้ม แม้ยิ้มเพียงนิดก็ทำให้ตกตะลึง ความงามเช่นนี้เองที่กล่าวขานกันว่าลุ่มเมื่อง ครั้นพอผ้าม่านลดลงก็ปรากฏเอาหัวใจของบุรุษไปมากมาย

องค์หญิงน้อยที่บัดนี้ได้กลับมาอีกครั้งเดินทางผ่านประตูชั้นแรกสู่ประตูชั้นที่สอง แม่ผู้คนไม่แอ้อดนักแต่ก็ยังมีคนออกมายืนดูริมถนน ความสนใจขององค์หญิงไม่ได้อยู่ที่ทัศนียภาพของเมืองหลวงอีกต่อไป แต่เป็นประตูชั้นสุดท้ายของวังหลวงที่ยิ่งใหญ่ต่างหาก

เมื่อรถม้ามาถึง ประตูที่ปิดไว้ก็เปิดออก ท่ามกลางขุนนางมากมายที่ยืนกันแน่นสองข้างทาง หญิงสาวในชุดสีชมพูอ่อนก็ก้าวลงมาจากรถม้า ยามนี้จึงได้เห็นหญิงสาวอายุสิบห้าปีที่ตั้งงามหยาดฟ้า นางไม่สูงนักแต่กลับงดงามจนปรารถนาจะถนอมไว้ในฝ่ามือ

“ถวายบังคมองค์หญิง” เสียงนั้นดังขึ้นพร้อมกัน

สายตาขององค์หญิงมิได้จับจ้องที่ขุนนางทั้งหลาย แต่กลับเป็นผู้ที่ยืนอยู่สุดปลายทางเดิน อารมณ์สีคำสนิหประดับด้วยทองคำอยู่บนร่างสูงระหงที่ยืดออกอย่างสง่างาม

หากองค์หญิงน้อยเป็นความงามดุดจิดดอกไม้แย้มบานที่ควรค่าแก่การทะนุถนอมแล้ว จักรพรรดินีก็เป็นความเยือกเย็นสงบและแข็งแกร่งตั้งรูปปั้นมากกว่ามนุษย์

“ไปเสวี่ยถวายพระพรจักรพรรดินีเพคะ”

ภายใต้ผ้าคลุมหน้าของกงซูลี่... ไม่มีใครรู้ว่าอารมณ์ที่แท้จริงของนางเป็นอย่างไร

องค์หญิงน้อยงดงามถึงเพียงนั้น ไม่นานก็เป็นที่ถูกกล่าวถึงกันไปทั่ว เมื่อรวมกับข่าวลือที่ว่าจักรพรรดิที่ริษยาความงดงามลุ่มเมืองของลูกเลี้ยงก่อนหน้านี้ก็ดูคล้ายจะเป็นจริงขึ้นมา หากไม่ใช่แล้วนางจะส่งองค์หญิงน้อยไปอยู่ในสถานที่ห่างไกลถึงเจ็ดปีทำไม หากไม่ใช่เพราะต้องทำตามราชโองการของอดีตจักรพรรดิโดยการหาผู้ให้ตามกำหนดเวลาที่เหมาะสม ก็ไม่รู้ว่าชีวิตนี้ขององค์หญิงน้อยจะกลับมาที่แคว้นลู่หยางได้หรือไม่

ขุนนางทั้งหลายเริ่มพูดคุยเรื่องนี้มากขึ้น แต่คนในวังหลวงไม่ได้สนใจ เมื่อองค์หญิงมาถึงแล้วจักรพรรดินี้ก็เตรียมตำหนักไว้ให้ ทุกอย่างล้วนได้รับการตกแต่งอย่างหรูหราและเหมาะสม เครื่องเรือนเป็นของใหม่ทั้งหมด นางกำนัลและขันทีก็เพียบพร้อมแล้ว องค์หญิงน้อยหยางไปเสวี่ยมีนางกำนัลอาวุโสติดตามสองคนมาตั้งแต่ยังเล็ก ปัจจุบันก็ยังอยู่ข้างกายพวกนางจะจัดแจงทุกอย่างภายในตำหนักอีกครั้ง

“องค์หญิงเพคะ” นางกำนัลอาวุโสคนหนึ่งยืนอยู่ด้านข้างองค์หญิงน้อย “สูหยินสกุลกลางอยากเข้าเฝ้าเพคะ”

“เข้าเฝ้ามาถึง ยังไม่ทันได้พักผ่อน พวกเขาก็จะเริ่มแล้วหรือ” นางเอ่ยอย่างเหนื่อยหน่ายใจ เฝ้าได้หย่อนกันลงนั่งเท่านั้น แม้แต่น้ำชาก็ยังไม่ได้ดื่ม แต่คนสกุลกลางก็รีบร้อนมาขอเข้าเฝ้าเสียแล้ว

“แล้วจะให้เข้าเฝ้าหรือไม่เพคะ”

หยางไปเสวี่ยถอนหายใจ “เจ้าอ้างคำสั่งจักรพรรดิที่ว่าข้าเห็นเดเห็นน้อยมาก ยังไม่อนุญาตให้เข้าเฝ้า”

นางกำนัลผู้นั้นถอยฉากออกไปอย่างรู้งาน แหน่นอนว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่องค์หญิงแอบอ้างรับสั่งของจักรพรรดินี้ นางทำเช่นนั้นเสมอเมื่อไม่ต้องการพบใคร หรือไม่ต้องการทำเรื่องที่ไม่อยากทำ แล้วจักรพรรดินี้ก็ไม่เคยรับสั่งอะไรเช่นเดียวกัน ดังนั้นตลอดเวลาที่ผ่านมานางก็ใช้คำสั่งของจักรพรรดินีมาอ้างเสมอ เรื่องเช่นนี้ดูเหมือนว่าจะกลายเป็นความคุ้นเคยที่สะดวกสบายไปเสียแล้ว

ครู่หนึ่งองค์หญิงน้อยก็กัว๊กมือเรียกให้นางกำนัลอีกคนเข้ามา “ไป
ทูลจักรพรรดินีว่ามีมือกลางวันนี้ข้าจะขอเสวยด้วย”

ทว่าเมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้ว ชั้นที่คนหนึ่งที่เคยช่วยจัดข้าวของก็กระแอม
ก่อนจะกล่าวขึ้น “ทูลองค์หญิง ปกติจักรพรรดินีไม่ได้เสวยมือกลางวัน
พะยะค่ะ”

องค์หญิงเหลือบตามองเขาเล็กน้อย “นางไม่กินแต่ข้ากิน ข้าอยาก
เสวยกับนางแล้วจะทำไม่กัน” น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความดี้อัน ก่อนจะ
โบกมือให้นางกำนัลคนนั้นออกไป

ชั้นที่มองหน้านางกำนัลที่อยู่ใกล้ตัว ดูเหมือนว่าภาพลักษณ์ที่งดงาม
เหมือนดอกไม้ขององค์หญิงน้อยนี้อาจไม่เป็นความจริง ความดี้อันนี้
ต่างหากที่เป็นฉากแท้จริงของว่าที่จักรพรรดินีในอนาคต เรื่องที่จักรพรรดินี
ไม่เสวยมือกลางวันนั้นเป็นเรื่องที่รับรู้กันทั่ว นิสัยเช่นนี้เหมือนจะได้รับ
อิทธิพลมาจากอดีตจักรพรรดินีที่เห็นว่าการเสวยมือกลางวันนั้นเสียเวลา
ปกติจึงเสวยมือเข้ากับมือค่ำแค่นั้น หรือบางครั้งก็เสวยแค่มือค่ำ ส่วนตอน
เช้านั้นถ้ารีบร้อนว่าราชการก็มักเสวยชาถ้วยหนึ่ง

ทว่ายามที่นางกำนัลคนนั้นกลับมา คำตอบที่ได้ค่อนข้างน่าแปลกใจ
“รับสั่งว่าจะจัดโต๊ะรอที่ห้องทรงพระอักษรพะคะ”

สำหรับบางคนก็มีช้อยกเว้นเช่นกัน

องค์หญิงน้อยเหลือบมองชั้นที่คนนั้นอย่างผู้มิช้ย แล้วก็เตรียมตัว
ไปร่วมโต๊ะเสวยอย่างอารมณ์ดี ขณะเดียวกันเรื่องที่นางปฏิเสธสกุลกลาง
ไปนั้นก็กลายเป็นที่พูดถึงกันว่า จักรพรรดินีทรงขัดขวางไม่ให้สกุลกลาง
ทางฝ่ายพระมารดานั้นได้เข้าเฝ้า ดูเหมือนจะเป็นการตัดขาดองค์หญิงน้อย
จากญาติคนอื่นอย่างไรอย่างนั้น

หยางไปเสวยเดินไปมาในวังหลวง ไม่ใช่ว่าเจ็ดปีไม่ได้กลับมาเลย
เพียงแต่ว่าครั้งนี้นางกลับมาอยู่ในวังหลวงถาวร

ชั้นที่ชราี่ยมแยมยามเดินนำไปที่ห้องทรงพระอักษรที่สว่างด้วยโคม

ตะเกียง แต่หน้าต่างทุกบานกลับปิดสนิท เพราะนี่ไม่ใช่เพียงห้องทรงพระ
อักษรเท่านั้น บางครั้งก็ใช้สนทนาหรือตัดสินใจเรื่องสำคัญในบ้านเมือง
เช่นเดียวกัน

อาหารจานร้อนถูกวางรอไว้แล้ว แต่สตรีที่เป็นเจ้าของห้องยังคงนั่ง
อยู่ที่โต๊ะทำงาน

“ถวายพระพรจักรพรรดินีเพคะ” หยางไปเสวี่ยแสดงความเคารพ
เต็มพิธีการ

คนที่ก้มหน้าทำงานถึงได้เงยหน้าขึ้นมามองอีกครั้ง นางไม่ได้พูดอะไร
เพียงแต่โบกมือให้คนอื่นออกไปจากห้องเท่านั้น เมื่อประตูปิดสนิทลงก็เหลือ
เพียงจักรพรรดินีกับองค์หญิงเพียงสองคน เวลานั้นร่างสูงสง่าในชุดดำก็
ยืนขึ้น เดินมาหยุดเบื้องหน้าองค์หญิงน้อย

“ห้องบที่สามของ ตำราพิชัยยุทธ์ ได้หรือยัง” รับสั่งนั้นช่างเยือก
เย็นอย่างยิ่ง

ผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหน้ากลับถลาเข้ามากอดแขนนาง “หม่อมฉันหิวไส้จะ
ขาด อย่าเพิ่งรับสั่งเรื่องเรียนได้หรือไม่ กินก่อนเถอะนะ ไม่อย่างนั้นไส้ของ
หม่อมฉันต้องขาดแน่ๆ ขาดจริงแท้พะคะเสด็จแม่”

หากคนด้านนอกได้ยินก็คงตกตะลึง เพราะบัดนี้จักรพรรดินีผู้
โหดเหี้ยมเลือดเย็นกลับหัวเราะ

“ก็ได้ แต่กินแล้วต้องท่องให้ฟัง เข้าใจหรือไม่”

“หม่อมฉันรักเสด็จแม่ที่สุด”

ตอนที่พระมารดาจากไปนั้น หยางไปเสวี่ยอายุเพียงไม่กี่ขวบเท่านั้น
นางจำพระมารดาไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ ในชีวิตเวลานั้นจึงมีเพียงพระบิดาเพียง
ผู้เดียวที่ใกล้ชิดนางมากที่สุด จนการสวรรคตนั้นนำความล่มสลายมาให้
ชีวิตเด็กหญิงคนหนึ่งอย่างคาดไม่ถึง แม้จะกล่าวว่านางมีญาติฝ่ายมารดา
แต่ในความเป็นจริงพระบิดาไม่เคยให้นางติดต่อกุลหลานนัก ในวัยเยาว์

องค์หญิงน้อยยังไม่เข้าใจสิ่งใด จนเติบโตมากขึ้น เมื่อไปอาศัยอยู่ในสถานที่
ห่างไกลเช่นนั้นนางจึงเข้าใจ

เหตุใดท่านที่ที่พระบิดาจากไปจักรพรรดินีจึงส่งนางออกไปไกลจาก
แคว้นลูหยาง เด็กหญิงตัวน้อยพลัดถิ่นไปอยู่ในเมืองขนาดเล็ก แม้อายล้อม
ด้วยข้าวบิ๊ว ข้าวของ และอาหารไม่ขาดมือ ทั้งยังได้รับอาจารย์ที่ดีที่สุด
แต่การไม่ได้กลับบ้านก็เป็นบาดแผลทางใจ

ก่อนนางจากมาเคยได้ยินคนสกุลกลางพูดว่าจักรพรรดินีเป็นเพียง
แม่เลี้ยงใจร้ายที่ต้องการกำจัดลูกเลี้ยงให้พ้นทางก็เท่านั้น ไหนเลยจะกล้า
นึกว่าความจริงนั้นซ่อนสิ่งใดไว้บ้าง นางเพียงนึกน้อยใจไปตามประสาเด็ก

จนเติบโตจึงเข้าใจว่าการส่งนางออกจากเมืองหลวงไปไม่เพียงเพื่อ
ความปลอดภัยเท่านั้น แต่อยากให้นางมองภาพเมืองหลวงได้ชัดเจนมากขึ้น
หยางไปเสวี่ยจึงมองการเมืองและราชสำนักด้วยใจที่เป็นกลางที่สุด รวม
ไปถึงเรื่องของสกุลกลางเองก็เช่นเดียวกัน คนเหล่านั้นไม่ใช่แค่คนที่นำ
ราคาญในสายตาของพระบิดาเท่านั้น แต่ยังเต็มไปด้วยความเจ้าเล่ห์โลก
มาก

ทุกครั้งที่พวกเขามาเยี่ยมไม่เคยมีคำอื่นเลย นอกจากการใส่ร้าย
จักรพรรดินีอย่างออกนอกหน้า หรือไม่ก็ตอกย้ำว่าพวกเขาเป็นญาติทาง
สายเลือดกลุ่มสุดท้ายของนางแล้ว ย่อมสนับสนุนและไม่ทรยศนางแน่นอน

เมื่อไม่ได้ใกล้ชิดกับพวกเขานัก เรื่องที่ว่าคนเหล่านี้แสดงละครหรือ
เสแสร้งอย่างไร ก็เกรงว่านางจะมองออกหมด ทั้งคำใส่ร้ายจักรพรรดินี...
หยางไปเสวี่ยไม่เคยเชื่อเลยแม้แต่น้อย ทุกครั้งก็แค่พยักหน้ารับ เพราะใน
ความห่างไกลที่แสนอ้างว้างนี้ จักรพรรดินีกลับมาพบนางเสมอ เขียน
จดหมายตอบโต้กันไม่เคยขาด ทั้งที่อายุไม่ห่างกันนัก แต่ความอบอุ่นที่
ไม่ได้รับจากมารดาที่เป็นจักรพรรดินีที่มอบให้นาง

จักรพรรดินีที่นางได้พบในความทรงจำวัยเยาว์เป็นเหมือนพี่สาว
มากกว่ามารดา เพราะอายุไม่ได้ห่างกันนัก แล้วยังเข้าใจนางไปเสียทุกอย่าง

เรื่องที่พระบิดาตัดสินพระทัยได้ถูกต้องก็คือ การแต่งตั้งสตรีสกุลกษัตริย์ เป็นจักรพรรดินีและมอบอำนาจให้ดูแลนาง

“ทรงทราบเรื่องสกุลกลางจะเข้าเฝ้าหม่อมฉันหรือยังเพคะ” ขณะที่อยู่บนโต๊ะเสวยนั้นองค์หญิงก็ถามขึ้นมา ผู้ที่ประทับตรงนั้นพยักหน้าเพียงเล็กน้อย

ตอนที่จะกินอาหาร หญิงสาวก็ปลดผ้าคลุมหน้าออก เกรงว่านอกจากจักรพรรดินีแล้ว คนที่ได้เห็นใบหน้าที่แท้จริงของนางก็มีเพียงองค์หญิงน้อยเท่านั้น ตั้งแต่นางเข้าวังหลวงก็ไม่ได้เปิดเผยใบหน้าแก่ผู้ใดแม้แต่บิดามารดาที่เช่นกัน

“ทางนั้นส่งเรื่องขึ้นมาว่าอยากจะขอเข้าเฝ้าตั้งแต่ก่อนที่เจ้าจะกลับมาด้วยซ้ำ เสนาบดีหลวงมีคนในใจอยากจะให้เจ้าเลือก” อยากรู้อยากเห็นของหยางไปเสียก็คือจักรพรรดินีองค์ต่อไป เรื่องที่ควรรู้ก็ขอให้นางรู้

“แล้วเสด็จแม่ว่าอย่างไร”

“ให้พวกเขาขอตัวเอง ส่วนเรื่องคู่ครองเจ้าจะต้องเลือกเองเช่นกัน อีกสองสามวันจะถึงงานเลี้ยง ไม่ใช่แค่เพื่อต้อนรับเจ้า แต่ยังเพื่อให้เจ้าได้พบผู้เข้าร่วมการคัดเลือกครั้งนี้ด้วย ชายหนุ่มจากสิบหกดินแดนเดินทางมาถึงกันเกือบจะครบแล้ว ถึงเวลานั้นเจ้าก็เลือกเอาเอง”

องค์หญิงยื่นหน้าเข้าไปใกล้ “เลือกจากหน้าตาได้หรือไม่เพคะ เอาที่รูปงามที่สุดเพราะเจริญหูเจริญตาดี เวลาที่เครียดจากการบริหารราชกิจก็หันไปมองหน้าสามีคงรู้สึกผ่อนคลายได้ อยากรู้เสด็จแม่ก็คิดจะให้หม่อมฉันปฏิบัติราชกิจอยู่แล้ว”

กษัตริย์มองหยางไปเสียด้วยท่าทางอ่อนใจ “ถ้าจะเอาแค่รูปงาม พอเจ้าครองบัลลังก์แล้วก็ปรับกฎเสียใหม่ให้จักรพรรดินีรับสนมชายได้ ถึงเวลานั้นเจ้าจะเก็บหนุ่มรูปงามไว้เต็มวังหลังก็เรื่องของเจ้า แต่จักรพรรดินีต้องเลือกให้ดี รูปไม่งามแต่เป็นที่ปรึกษาได้ย่อมดีกว่า”

“ไม่ได้หรอกเพคะ ต้องรูปงามด้วย เพราะหม่อมฉันยังต้องมีลูกชาย

หญิงกับเขาอีก ไม่มองหน้าพอจะพอได้ แต่ไม่มองหน้าลูกไม่ได้นะเพคะ”
สุด่ายพอบจบคำนั้นนางก็โดนสั่งให้ท่องบทที่สี่ของ ตำราพิชัยยุทธ์
เพิ่มอีกหนึ่งบทด้วย

ภายในเมืองหลวงบัดนี้คับคั่งไปด้วยผู้คนจำนวนมาก มีชายหนุ่มเดิน

ทางมาจากสิบหกดินแดน คนเหล่านี้เข้าเมืองหลวงมาในฐานะผู้เข้าร่วมการ
คัดเลือกจักรพรรดิที่จะได้แต่งงานกับองค์หญิงน้อยผู้โลโฉม บ้างก็เป็น
ท่านชาย บ้างก็เป็นหลานชายของผู้ปกครองดินแดน

ชายหนุ่มหลายคนอยากจะยลโฉมองค์หญิงน้อยเป็นครั้งแรก ที่ว่า
งามลุ่มเมืองนั้นเห็นจะไม่เกินจริง ชาวเมืองกระทั่งกล่าวว่างค์หญิงจะเป็น
จักรพรรดินีที่งดงามที่สุด เป็นหนึ่งในยอดหญิงงามที่หาตัวจับไม่ได้อีก
อย่างแน่นอน

ผู้ที่มาเข้าร่วมการคัดเลือกเหล่านี้ส่วนหนึ่งต้องได้รับการสนับสนุน
จากขุนนางในเมืองหลวงด้วย คนเหล่านี้จะต้องมองหาที่พึ่งพิงในอนาคต
หากคนที่ตัวเองสนับสนุนได้เป็นจักรพรรดิ ภายหน้าสกุลจะรุ่งเรืองไปด้วย
แต่ที่คนจับตามากที่สุดก็คือสกุลของจักรพรรดินี เพราะสุหยินของ
แม่ทัพงเดิมก็มีความสัมพันธ์ในฐานะญาติกับหนานอ่อง ผู้ส่งบุตรชายเข้า
ร่วมการคัดเลือกครั้งนี้เช่นเดียวกัน ดังนั้นยังไม่ต้องเริ่มต้นแข่งขัน ชื่อของ
บุตรชายหนานอ่องก็เหมือนจะเป็นตัวเลือกอันดับแรกไปแล้ว

เมื่อวานสกุลหลางมาขอเฝ้าแต่ไม่ได้เข้าเฝ้า วันนี้สกุลกงก็มาขอเข้า
เฝ้าเช่นเดียวกัน สุหยินสกุลกงเข้ามาในวังหลวงพร้อมด้วยบุตรสาวคนโต
อย่างกงซินเม่ยที่แต่งออกไปนานแล้ว หลังจากที่รอรบสั่งอยู่ครู่ใหญ่จนรู้สึก
หงุดหงิด ในที่สุดจักรพรรดินีก็ทรงอนุญาตให้พวกนางเข้าเฝ้าที่ตำหนัก
หน้า

สองแม่ลูกเดินเข้ามาด้วยท่าทางหยิ่งผยอง ใครบ้างไม่รู้ว่าบุตรสาว
คนเล็กของสกุลกงนั้นกุมอำนาจของแคว้นลู่หยางและสิบหกดินแดนไว้ ช่วย

ให้คนสกุลกงได้เซ็ดหน้าซูด้าบ้างเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะมารดาและพี่สาว
ร่วมมารดาเพียงคนเดียวผู้นี้

กงซูลี่ในซูด้าดำเหมือนเคยนั่งอยู่ในห้องโถงนั้น นางสวมผ้าคลุมหน้า
ไม่ได้เปิดเผยหน้าตาแม้กระทั่งกับมารดาของตน เมื่ออีกฝ่ายเข้ามากลับไม่
ได้แสดงความเคารพเช่นที่ควรจะทำ แต่เดินเข้ามานั่งเสมอจักรพรรดินีทันที
อย่างคุ่นเคย ดวงตาที่มองผ่านผ้าคลุมนั้นไม่ได้แสดงความยินดียื่นร้าย
แม้แต่น้อย

“ลูกพี่ลูกน้องของพระองค์มาถึงเมื่อสองวันก่อนแล้ว แต่มีรับสั่งว่า
ยังไม่ต้องเข้าเฝ้าก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ยามนี้มีโอกาสแล้วก็ให้ท่านชายหนาน
เข้าเฝ้าสักหน่อยสิเพคะ” มารดากล่าวด้วยรอยยิ้ม แต่กลับคล้ายคำสั่ง
มากกว่า

ผู้ที่ประทับอย่างสงบกลับตอบปิด “ให้เขาเข้าเฝ้าพร้อมคนอื่นตอน
งานเลี้ยงเถิด ไม่อย่างนั้นคนอื่นจะว่าร้ายเอาได้ว่าขามีใจเอนเอียงไปทาง
หนานอ๋อง นี่ไม่ค่อยดีต่อความสัมพันธ์กับสิบหกดินแดนนัก”

กงซินเม่ยทำสีหน้าเมื่อหน่าย “มันจะอะไรกันนักหนา อยากรู้ว่าท่าน
ชายหนานก็เป็นลูกพี่ลูกน้องของพวกเรา เจ้าให้เข้าเฝ้าในฐานะพระญาติก็ได้
อีกอย่าง...” นางหยุดเล็กน้อยแล้วเบาลงเสียง “เขาก็รูปร่าง ทั้งยังเป็นบุตร
ชายของท่านหน้า หากเขาได้แต่งกับองค์หญิงที่ไม่ใช่ฐานะของสกุลกงจะมั่นคง
ด้วยหรือ เจ้าเองก็จะได้เป็นพระพันปีอย่างเขาใจว่ามีคนของตัวเอง”

คล้ายจะมีรอยยิ้มเยาะซ่อนอยู่ในใต้ผ้าคลุมหน้านั้น “เข้าไม่ได้อยากเป็น
พระพันปี สกุลกงรับปากฝ่าบาทไว้แค่จะดูแลองค์หญิงน้อยจนครองบัลลังก์
ได้ หลังจากนั้นข้างะถวยอำนาจคืน ดังนั้นจักรพรรดิจะเป็นใครก็ให้
องค์หญิงเลือกตามความเหมาะสม”

ผู้เป็นมารดาลุกขึ้นยืน นางไม่ได้เกรงกลัวอำนาจของจักรพรรดินี
เลยแม้แต่น้อย “กงซูลี่ ข้าเป็นแม่ของเจ้า เดิมทีคิดว่าเจ้าแต่งเข้ามา
ในวังจะพอมีประโยชน์บ้าง สนับสนุนแม่กับพี่สาวของเจ้าบ้าง บัดนี้เจ้ามี

อำนาจมาเจ็ดปีไม่เคยใช้อำนาจของเจ้าเพื่อพวกเราเลยสักครั้ง แม่อยู่ในจวน
สกุลกงเทพจะโดนภรรยาของเหยียบหัว เพราะทางนั้นเอาลูกชายมาอ้าง
ตอนนั้นก็หวังว่าหนานอ่องมีอำนาจพวกเราจะมั่นคง เจ้านี้...”

ร่างสูงระหงของกงซู่ลี่ยืนขึ้น กล่าวต่อคำพูดที่ได้ยินมานับร้อยนับ
พันครั้ง “เสียดชาติเกิด ถ้าเจ้าเกิดมาเป็นบุตรชาย แม่กับพี่สาวจะต้องลำบาก
เช่นนี้หรือ โอ้...ท่านแม่ไม่มีคำดำที่ดีกว่านี้อีกแล้วหรือ” นางหัวเราะเล็กน้อย
ก่อนจะเรียกคนที่อยู่ด้านนอกเข้ามา “ส่งฮูหยินสกุลกงกับบุตรสาวกลับจวน
แม่ทัพ พวกนางเหนื่อยเกินไปแล้ว”

สาม งานเลี้ยง

แม้รู้ว่าต้องเผชิญกับความอยุติธรรมจากมารดา แต่กงซูลี่ก็ยังอ่อนให้
นางอยู่สามส่วนเสมอ ปล่อยให้อีกฝ่ายแสดงท่าทีไร้อำนาจที่ไร้ซึ่งความเคารพอันเป็น
สิทธิพิเศษเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายแสดงอาการไม่พอใจให้บิดาต้องลำบากใจ แต่
ถ้าจะให้นางเอาเรื่องของบ้านเมืองเข้าไปเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของอีกฝ่าย
กงซูลี่ไม่อาจทำเช่นนั้นได้

ความหงุดหงิดไม่พอใจของมารดานั้นไม่ใช่ว่านางไม่เข้าใจว่าเกิดจาก
สิ่งใด แต่ต่อให้เข้าใจก็ไม่อาจยอมรับได้เช่นเดียวกัน เพราะตั้งแต่ต้นนางไม่
เคยรู้ว่าเหตุใดตัวเองต้องแบกรับความรู้สึกเช่นนี้อยู่เสมอ เหตุใดจะต้อง
เป็นนางที่ต้องเผชิญกับความอยุติธรรมและเป็นคนแรกที่ถูกสกลกงทอด
ทิ้งทุกครั้ง

“เมื่อวานสุหทัยมาพบพระองค์หรือพะย่ะค่ะ” นั่นเป็นคำถามแรกหลัง
จากการประชุมยามเช้าจบลง แม่ทัพกงขอเข้าเฝ้า คนอื่นไม่กล้าขัดเพราะ
อย่างไรก็เป็นบิดา

ท่าทีการแสดงออกของจักรพรรดินีที่มีต่อบิดานั้นอ่อนอ่อนกว่ายาม

อยู่ต่อหน้ามารดาและพี่สาว ทว่าก็ไม่ใช้ท่าที่สนิทสนมรักใคร่ กงหนานจวินรู้เสมอว่ามีกำแพงระหว่างตนกับบุตรสาววางเอาไว้ ต่อให้นางยังเคารพเขา ปฏิบัติต่อเขาดีกว่าซูหยิน แต่ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น และทั้งหมดก็เกิดจากการกระทำของเขาที่ไม่อาจเรียกร้องสิ่งใดได้

หญิงสาวพยักหน้ารับ “อีกไม่กี่วันก็จะถึงงานเลี้ยง ท่านชายหนานควร จะรู้จักจรด”

“กระหม่อมทราบพะยะค่ะ กระหม่อมเตือนนางไปแล้วว่าเป็นเรื่อง ส่วนรวม ไม่ควรเอาเรื่องส่วนตัวมาปน ที่จริงท่านชายหนานก็ไม่ได้คิดจะ ใช้เส้นทางพิเศษ เพียงแต่ซูหยินอยากจะสนับสนุนเขามากเกินไปก็เท่านั้น กระหม่อมหวังว่าพระองค์จะเข้าใจ”

“ข้าเข้าใจเรื่องนี้มาเกือบจะยี่สิบสามปีแล้ว” น้ำเสียงของนางสงบ “แต่แม่ทัพงก็ควรเข้าใจด้วยว่าข้าไม่จำเป็นต้องรองรับทุกอารมณ์ของนาง ยิ่งไม่จำเป็นต้องยอมนางไปเสียทุกอย่าง ท่านรู้ลึกผิดต่อนางก็เป็นเรื่องของ ท่าน แต่ข้าไม่ได้ผิดอะไรต่อนาง วันที่ข้าเป็นจักรพรรดินี้ หนี้บุญคุณระหว่าง ข้ากับนางก็สิ้นสุดลงแล้ว ท่านอย่าได้คาดหวังให้มากนักเลย”

จักรพรรดินีกกล่าวจบก็จากไป ทิ้งแม่ทัพงไว้ตรงนั้น เขาไม่กล้าเถียง บุตรสาวด้วยซ้ำ บุญคุณระหว่างนางกับซูหยินของตนที่จริงแล้วหากไม่นับ การให้กำเนิดก็แทบไม่มีสิ่งอื่นให้นึกถึง การที่นางยังยอมให้ซูหยินของเขา ในช่วงที่ผ่านมาก็นับว่าเมตตามากแล้ว

แต่บางคนก็ไม่ได้รับรู้ถึงความเมตตาอันมีค่ามากเพียงใด มีแต่จะ เรียกร้องมากขึ้นและยิ่งมากขึ้นเท่านั้น หนานซูฉีเองก็เป็นเช่นนั้น ทันทีที่ กลับมาจากประชุมในวังหลวง นางก็เริ่มถามเขาทันทีว่าเขาช่วยนางคุยกับ จักรพรรดิหรือยัง พอได้คำตอบที่ไม่น่าพอใจก็เริ่มแสดงอารมณ์ทันที

“บุตรสาวของท่านคนนี้อันใดก็ไม่เห็นหัวคนสกุลของเราแล้ว นางไม่รู้หรือว่าทุกวันนี้นางนั่งอยู่บนบัลลังก์ได้อย่างมั่นคงก็เพราะใคร ไม่ใช่ เพราะพี่ชายของข้ากับกองทัพบ้านเราหรือที่ค้ำบัลลังก์ของนางไว้ แต่กลับ

ทำตัวหยิ่งผยอง”

“ข้าไม่คิดว่านางพุดผิด ตอนนี่ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว คนตั้งมากมายจับตาดูนางอยู่ หากนางยอมให้ท่านชายหนานเข้าเฝ้าก่อนคนอื่นก็จะกลายเป็นการลำเอียง ภายหน้าไม่ใช่แค่นางที่จะเดือดร้อน ต่อให้ท่านชายหนานได้รับการคัดเลือกจริง ก็จะต้องถูกนิทหาว่าร้ายว่าได้รับเลือกมาอย่างไม่บริสุทธิ์”

แม่ทัพกงพยายามอย่างยิ่งที่จะใช้เหตุผลคุยกับภรรยา แต่ฝ่ายนั้นก็ยังสับตหน้าหนี

“กล่าวก็คือนางไม่คิดจะสนับสนุนสกุลหนาน ตอนนี้นางมีอำนาจก็ไม่สนใจบุญคุณของแม่อย่างข้าแล้ว ถ้ารู้แบบนี้ข้าควรจะให้ซินเหมยเข้าวังไปจะดีกว่า ถ้านางเป็นจักรพรรดินี ตอนนี่พวกเราคงสบายกันทั้งบ้านแล้ว”

“ตอนนั้นเป็นเจ้าเองไม่ใช่หรือที่บังคับให้ซูลี่เสียสละเข้าวังแทนซินเหมย”

ซูหยินลุกขึ้นยืน “ใครจะรู้ล่ะว่าจักรพรรดิจะแต่งตั้งนางเป็นจักรพรรดินี ข้าก็แค่คิดว่าสุขภาพของจักรพรรดิไม่ดีนัก แต่งไปไม่นานก็ต้องเป็นมาย ชั่วชีวิตไม่อาจออกจากวังหลวงได้อีก ถ้าข้ารู้ล่วงหน้าจะยอมให้นางแต่งงานซินเหมยได้อย่างไร วาทสนานี้ควรเป็นของซินเหมยต่างหาก”

ดวงตาของแม่ทัพกงหม่นแสงลงทุกขณะ “ซูลี่ ซูลี่ก็เป็นบุตรสาวของเจ้าเช่นกัน นางคือคนที่เจ้าคลอดออกมา เจ้าจะจงเกลียดจงชังอะไรลูกนัก”

“ถ้านางเกิดมาแล้วทำให้ข้าตกเลือดจนตั้งครรถ์ไม่ได้อีกจะเกิดมาทำไม หรืออย่างน้อยถ้านางเป็นบุตรชาย ข้าจะต้องมานั่งทุกซี้ใจจนถึงทุกวันนี้หรือ เด็กคนนั้นเกิดมาก็ทำให้ข้าทรมานจนเกือบตาย ยังทำให้ข้าต้องใช้ชีวิตอย่างอับอาย แล้วท่านปรารถนาสิ่งใดจากข้ากันเล่า”

“ตอนนั้นล้วนเป็นความผิดของข้า เป็นข้าเองที่ทำให้เจ้าต้องทุกซี้ใจ ลูกสาวของเราไม่ได้ทำอะไรผิดเลย”

ดวงตาของหนานซูลี่เป็นสีแดง “ใช่แล้ว ล้วนเป็นพวกท่านสองพ่อลูกที่ติดค้างข้า!”

หนานซุฉีเริ่มร้องให้อีกครั้ง สุดท้ายไม่ว่าจะคิดอย่างไรแม่ทัพงก็ ต้องเข้ามาปลอบนาง ไม่กล้าพูดจากรุนแรงกับนางอีก เพราะว่าสิ่งที่เกิดขึ้น ล้วนเป็นความผิดที่เขาก่อไว้ เขายังจดจำภาพของหญิงสาวที่งดงามและอ่อนโยนได้เสมอ หนานซุฉีในกาลก่อนนั้นไม่ใช่สตรีเจ้าอารมณ์และเจ้าคิด เจ้าแค้นแม่แต่น้อย นางเคยเป็นภรรยาที่ดี เป็นแม่ที่รักลูกสุดหัวใจ

เขาทำลายภาพครอบครัวที่เต็มไปด้วยความสุขนั้นลงกับมือ

“เอาละไม่ต้องร้องแล้ว ไซ้แล้ว ล้วนเป็นข้าที่ติดค้างเจ้า เป็นข้าที่ไม่ดีต่อเจ้า ส่วนเรื่องจักรพรรดินีแม้ว่าตอนนี้นางจะออกหน้าให้ไม่ได้ แต่ก็ใช้ว่าพอถึงเวลาแข่งขันแล้วนางจะช่วยท่านชายหนานไม่ได้เสียหน่อย ทั้งหมดก็เพื่อให้ท่านชายหนานได้รับชัยชนะอย่างสมภาคภูมิเท่านั้น”

คนที่ร้องไห้อยู่ในอ้อมแขนของสามีจึงสงบลง “นางจะช่วยหลานชายข้าจริงหรือไม่”

“ข้าจะพูดกับนางเอง อย่างไรให้อึ้งน้อยเกี่ยวข้องกับสกุลหนาน ก็ดีกับนางด้วยเช่นกัน ทำไมนางจะไม่อยากช่วยพวกเรา” เขากล่าวถ้อยคำ โทกออกไปแล้ว มันเริ่มต้นที่ละเล็กทีละน้อย จนบัดนี้กลายเป็นว่าเขาพูด เรื่องโทกไปได้คล่องปากมากขึ้นเพียงเพื่อให้นางสงบลง

ซูหยินจับมือของเขาไว้ทั้งน้ำตา “ท่านรับปากแล้วนะ ท่านต้องช่วยข้านะ ไม่อย่างนั้นข้าจะไม่สบายใจ”

“แน่นอน ข้ารับปากเจ้าแล้ว”

เมื่อเขาพูดแล้วก็หันกลับไปส่งสัญญาณให้สาวใช้ที่ทำงานใกล้ชิดกับซูหยิน ทางนั้นพยักหน้าแล้วเข้ามาช่วยพยุงนายหญิงขึ้นมา จากนั้นก็ช่วยกันกล่อมให้นางกินยา เมื่อนั้นอาการฟุ้งฟายของนางถึงได้สงบลงอีกครั้ง กงหนานจวินรอจนนางหลับแล้วถึงออกจากห้องไป

เขาเข้าไปในห้องพักในเรือนแยกของตน เดิมที่เขาเคยนอนร่วมกับซูหยินเอก แต่เพราะอาการของนางกำเริบขึ้นหลายครั้งจนยากจะรับมือได้

เขาก็เลยต้องแยกออกมานอนอีกเรือนหนึ่ง เพราะขณะที่นอนกับสุหยินเอกไม่ได้ เขาก็ไม่อาจนอนกับสุหยินรองมากเกินไป ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาใช้ชีวิตกับความรู้สึกอึดอัดเช่นนี้จนเหมือนจะหายใจไม่ออกด้วยซ้ำ

“ท่านที่ ข้าขอเข้าไปนะเจ้าคะ” เสียงเรียกนั้นดังมาจากด้านนอก
“เข้ามาสิ”

เจ้าของห้องอนุญาตแล้ว หญิงงามคนหนึ่งจึงเข้ามาด้านใน นี่คือเสียนเซียว สุหยินรองสกุลกง นางเป็นหญิงงามที่ทำให้ความรู้สึกสงบ ขณะที่ก้าวเข้ามาในมือก็ถือถ้วยน้ำแกง พอวางถ้วยลงตรงหน้าสามีแล้วนางก็ถอนหายใจ

“อาการของสุหยินกำเริบอีกแล้วหรือเจ้าคะ”

สามีที่ถือถ้วยน้ำแกงชะงักมือ ก่อนจะบอกปิด “ก็แค่หงุดหงิดไปหน่อยเท่านั้น ไม่ได้มีอาการอะไร”

เสียนเซียวรู้ว่าสามีไม่ต้องการให้พูดเรื่องอาการป่วยของสุหยินเอก นางรู้ดีว่าสำหรับแม่ทัพกงแล้วเรื่องของสุหยินเอกก็เหมือนของร้อนที่คนอื่นห้ามแตะต้อง ไม่ว่าเขาจะยังรักนางหรือไม่ แต่เหนือกว่านั้นก็คือความรู้สึกผิด หากคนอื่นแตะต้องนางก็เหมือนแตะต้องความรู้สึกผิดในใจของเขาเช่นเดียวกัน เพื่อชดเชยความรู้สึกเหล่านี้แม้กระทั่งบุตรสาวคนเล็กยังถูกเขาส่งไปอยู่ที่อื่นเพื่อไม่ให้สุหยินเอกต้องเจ็บปวดมากขึ้น ส่วนนางกับบุตรชายจำต้องอยู่อย่างสงบเสถียร ถ้าไม่มีความจำเป็นก็ไม่ควรปรากฏตัวให้สุหยินเอกเห็น

“อื๋านบอกว่าจะเข้าร่วมกับกองทหารที่รับหน้าที่ตรวจสอบความปลอดภัยในการแข่งขัน เรื่องผู้เข้าแข่งขันครั้งนี้ท่านพ่มีคนในใจหรือไม่เจ้าคะ” นางเปลี่ยนเรื่อง แต่ไม่รู้ว่าเปลี่ยนไปแตะของร้อนอีกอย่างหนึ่งเท่านั้น

สีหน้าของกงหวนจวินไม่ได้ดีนัก น้ำเสียงของเขาเข้มงวด “ไม่มีเจ้าเองก็ควรบอกอื๋านว่าเขาควรระวังตัวเป็นกลางให้มากที่สุด อย่าได้

สนิทสนมกับผู้เข้าแข่งขันคนไหนเป็นพิเศษ ตอนนี้อยู่ทุกฝ่ายมองมาที่สกุลกง ถ้าพวกเราเดินผิดพลาดก็ต้องเดือดร้อนกันไปหมด”

เขาตีมน้ำแกงนั้นรวดเดียวจนหมดแล้วก็บอกให้นางกลับไป สีสหน้าของฮุ่ยฮินรองไม่ค่อยดีนัก แต่นางไม่กล้าขัดคำสั่งจึงขอตัวจากไป ถึงตอนนั้นภายในห้องก็มีแต่ความเงียบ แม่ทัพกงเอนหลังผ่อนคลายใจวาดูเหมือนว่าชีวิตของเขามีแต่เรื่องผิดพลาดเต็มไปหมด เพราะความใจอ่อนของตัวเองเขาถึงได้ผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

หากตอนนั้นเขาอดทนต่อเสน่ห์ของสตรีเช่นเสียนเสียวได้ หนานชู่ฉิงไม่เป็นเช่นนั้น บุตรสาวคนเล็กคงไม่ถูกส่งตัวไปเลี้ยงดูที่อื่น เขาคงไม่ต้องบังคับให้นางเสียดชะช้าแล้วซ้ำเล่า ตำแหน่งจักรพรรดินีนั้น...เขารู้ดีว่าบุตรสาวไม่ได้ต้องการเลยแม้แต่น้อย นางก็แค่ตอบแทนบุญคุณที่ไม่มีอยู่จริงของเขากับภรรยาเท่านั้น หากไม่แล้ววงงงลูที่นำสงสารจะต้องใช้ชีวิตที่ดีของนางอยู่ที่ใดที่หนึ่งนอกแคว้นลู่หยางแน่นอน

น้อยคนนักที่จะรู้ภูมิหลังของกงชู่ลี่ หนึ่งเพราะสกุลกงตั้งใจจะซ่อนเอาไว้ พวกเขาไม่ต้องการให้ใครรู้ถึงความลับดำมืดในใจจน เรื่องราวที่น่าอัปยศเหล่านั้นจะต้องถูกฝังไว้ไม่ให้ใครกล่าวถึงอีก สำหรับจักรพรรดินีเองนี่ก็ไม่ใช่เรื่องราวที่นางคิดว่าคนอื่นจะต้องรู้เช่นเดียวกัน

ทุกวันนี้หญิงสาวเพียงมุ่งมันทำงานของตนเท่านั้น ส่วนคนอื่นจะเป็นอย่างไรนางไม่สนใจ ในวังหลวงยังคงยุ่งกับการจัดงานเลี้ยงใหญ่เพื่อต้อนรับองค์หญิงน้อย ทั้งยังเพื่อให้ชายหนุ่มทั้งหลายที่คิดจะเข้าร่วมการแข่งขันแย่งชิงตำแหน่งจักรพรรดิได้เข้ามาถวายบังคมเป็นครั้งแรก

ชั้นที่ชราณารายชื่อของผู้เข้าแข่งขันมาถวายนางแล้ว หญิงสาวเพียงวางไว้ด้านข้าง นางพอรู้บ้างว่าดินแดนไหนจะส่งใครมา แต่แน่นอนว่ายังมีรายชื่อที่เพิ่มเติมเข้ามาบ้างจากการส่งข่าวหรือว่าเปลี่ยนคนกะทันหัน

หญิงสาวไม่ได้สนใจรายชื่ออันนั้นจนนางทำงานเสร็จแล้ว ถึงได้มีโอกาส

หยิบรายชื่อเหล่านั้นขึ้นมาอ่านอีกครั้ง บางส่วนยังคงเดิม แต่ก็มีส่วนที่เปลี่ยนแปลง อย่างดินแดนหญิงชานของหย่งอ่อง เดิมทีน่าจะเป็นหย่งหลงจวิน แต่เพราะเขายังอายุน้อยเกินไป ต่อให้การแต่งงานออกไปอีกปีเขาก็มีอายุเพียงสิบสี่ปีเท่านั้น สุดท้ายหย่งอ่องถึงได้ตัดสินใจส่งบุตรชายคนโตที่ไม่มีใครเคยเห็นมาแทน

รายชื่อเหล่านั้นทำให้กงซู่ลิ่งไป “หย่งชานหลิง...”

ชื่อนี้ก็กลับคุ้นเคยในความทรงจำ แต่ไม่ใช่...แม้พวกเขาจะมาจากดินแดนเดียวกันก็เชื่อว่าจะเป็นคนเดียวกันเสมอไป บางทีในยามนี้ชายคนนั้นอาจจะใช้ชีวิตอย่างสงบสุขอยู่ในเผ่าอวี๋ชานบนหุบเขา เขาอาจแต่งงานมีภรรยา มีลูกชายหญิงที่น่ารักไปแล้ว ตลอดเวลาเจ็ดปีที่ผ่านมาคงเคยคิดหลายต่อหลายครั้งว่าควรจะไปหาเขาหรือไม่ นางปรารถนาจะรับรู้ว่าเขาเป็นอย่างไร

ทว่าชีวิตนั้นถูกขีดเส้นกำหนดไว้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรนางกับชานหลิงผู้นั้นก็ยากจะกลับมาต่อดี เขาคงไม่รอยาวนานถึงเพียงนั้น ถึงเขารอนางยังคงกล้าแต่งงานกับเขาได้อย่างไร ด้วยฐานะของอดีตจักรพรรดินี สตรีที่เคยออกเรือนแล้วครั้งหนึ่ง สุดท้ายการปล่อยให้ชายหนุ่มได้พบกับสตรีที่เหมาะสม ได้มีชีวิตที่คู่ควรอาจจะเป็นความปรารถนาที่ดีกว่า

หญิงสาวมองชื่อนั้นเนิ่นนานคล้ายระลึกถึงใครบางคน แต่สุดท้ายก็ต้อตัดใจ เกรงว่าชั่วชีวิตคงไม่ได้พบกันอีก

เจ้ากรมพิธีการมาขอเข้าเฝ้าเพื่อพูดถึงการจัดเตรียมงานเลี้ยง ครั้งนี้ย่อมเป็นงานเลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพราะต้องเตรียมการสำหรับองค์หญิงน้อยและชายหนุ่มจากสิบหกดินแดน ครั้งนี้ไม่เพียงเป็นงานใหญ่เท่านั้น แต่ยังเป็นงานสำคัญอย่างยิ่งอีกด้วย จักรพรรดินีให้ความสำคัญแก่งานครั้งนี้มาก รวมไปถึงการแข่งขันของชายหนุ่มมากมายนับจากนี้

คนที่ได้รับมอบหมายหน้าที่เหล่านี้รู้ดีที่สุ่สุดว่าจักรพรรดินีใส่ใจเรื่องพวกนี้มากเพียงใด นางดูไม่เหมือนคนที่ต้องการจะยึดครองอำนาจของ

องค์หญิงเลยแม้แต่น้อย แต่กลับกระตือรือร้นในการหาคู่ครั้งนี่มาก กระทั่งฝ่ายพระภูษากล่าวว่าเป็นองค์หญิงที่ดูเหมือนจะเบื่อหน่ายกับพิธีการพวกนี้เหลือเกิน แล้วก็ไม่ได้ให้ความร่วมมือในการตัดชุดที่เหมาะสมนัก

ระหว่างที่กงซูลกำลังตัดสินใจกับเจ้ากรมพิธีการอยู่นั้น นางก้านลี้ที่รออยู่ด้านนอกจนเจ้ากรมพิธีการจากไปแล้วจึงเข้ามารายงาน

“สกุหลกลางมาขอเข้าเฝ้าองค์หญิงอีกแล้วพะคะ”

“แล้วนางว่าอย่างไร”

“รับสั่งว่าใกล้ถึงวันงานแล้ว รอพบกันในงานเลี้ยงน่าจะดีกว่าเพราะต้องเตรียมตัวอีกมาก สุดท้ายสกุหลกลางเพียงแต่ฝากของกำนัลมาเท่านั้น พะคะ แต่คงไปพูดกันอีกว่าเป็นพระองค์ที่กีดกันไม่ให้ญาติพี่น้องพบกัน” น้ำเสียงในช่วงท้ายไม่ดีนัก เพราะคราวก่อนทั้งที่องค์หญิงปฏิเสธไป สกุหลกลางก็ยังเอาไปพูดให้จักรพรรดินีเป็นผู้ร้ายในเรื่องเล่าของพวกเขาอยู่ดี

“พวกเรามีเวลานี้นหาข่าวอีกไม่นานหรอก” นางตอบเช่นนั้นโดยไม่ได้อธิบายอะไรเพิ่มเติม “เจ้าส่งคนไปกำชับแม่หม่อมขององค์หญิงว่าพรุ่งนี้ องค์หญิงจะต้องดงามและเพียบพร้อมที่สุด ข้าไม่อนุญาตให้นางเล่นแง่หรือหาทางไม่เข้าร่วมงานเลี้ยงเป็นอันขาด”

“พะคะ”

ความกังวลของจักรพรรดินีไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผลเสียทีเดียว อาจเป็น เพราะนางรู้จักองค์หญิงดีเกินไปได้ รู้กระทั่งว่าเด็กคนนั้นจะต้องก่อเรื่องอีกอย่างแน่นอน เพราะถูกเลี้ยงให้เติบโตมาในสถานที่เดียวกัน ดังนั้นนางย่อมมีหลายสิ่งคล้ายกัน ขณะที่นางปรารถนาจะให้องค์หญิงน้อยได้สืบทอดตำแหน่งนี้ แต่เจ้าตัวก็บ่ายเบี่ยงเพื่อจะรับตำแหน่งนี้ให้ช้าที่สุด เกรงว่าหากไม่ใช่เพราะนางบังคับ อีกฝ่ายอาจไม่คิดจะกลับมาเมืองหลวงเร็วถึงเพียงนี้

ภายในเวลาวันสองวันก่อนที่งานเลี้ยงจะเริ่ม องค์หญิงน้อยถูกจับตา

ดูอยู่ทุกฝีก้าว นางไม่อาจซ่อนตัวหรือหลบหนีได้ โดยเฉพาะเมื่อได้รับความ
ร่วมมือจากนางกำนัลอาวุโสทั้งสองคนที่จับตาดูอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลา

จนถึงวันงานแล้วถึงได้มั่นใจว่าจะไม่มีสิ่งใดผิดพลาด วันนี้ไม่มีการ
ประชุมในยามเช้าเหมือนอย่างเคย เพราะต้องให้หลายคนเตรียมตัว
สถานที่จัดงานเป็นลานด้านหน้าวังหลวง ต้องมีการจัดโต๊ะและลำดับที่นั่ง
ให้เหมาะสมตั้งแต่ช่วงบ่ายของเมื่อวาน ด้วยจำนวนของขุนนางและคนที่
เข้าร่วมจึงมีโต๊ะหลายร้อยตัวถูกตั้งไว้ในลานแห่งนั้น

ข่าวของที่ประดับตกแต่งได้รับการเตรียมตั้งแต่เมื่อครึ่งปีก่อน กล่าว
ได้ว่าตั้งแต่จักรพรรดินีขึ้นครองบัลลังก์ นี่ก็งานเลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและ
ใช้งบประมาณมากที่สุดในรอบเจ็ดปี โดยปกติแล้วงานเลี้ยงของวังหลวง
จะถูกจัดขึ้นอย่างเรียบง่ายและรวดเร็ว แม้จะมีอาหารการกินเต็มที่แต่กลับ
ไม่ใส่ใจส่วนประกอบอื่นนัก

จักรพรรดินีเคยรับสั่ง “งานเลี้ยงก็ควรกินให้สำราญ รากฐานของ
มนุษย์มีเพียงกินให้อิ่มและนอนให้หลับเท่านั้น ส่วนความหรรษาเหล่านั้น
ก็เกรงว่าขุนนางทั้งหลายจะได้เห็นในจวนของตนมาจนเบื่อหน่ายแล้ว”

เดิมทีพวกเขาที่คิดว่างานเลี้ยงขององค์หญิงน้อยจะเป็นเช่นนี้ อาจมี
ข้อดีเพียงเพิ่มขึ้นได้อีกว่าจักรพรรดินีไม่ได้ให้ความสำคัญแก่องค์หญิง
มากพอ แต่พอนางจัดงานอย่างยิ่งใหญ่ มีการเตรียมงานล่วงหน้าจนถึง
เพียงนี้ ก็เกรงว่าปากของพวกเขาจะถูกอุดเอาไว้

ขุนนางทั้งหลายเริ่มเข้ามาในลานจัดเลี้ยงแล้ว โดยมีขันทีและนาง
กำนัลเดินนำพวกเขาแต่ละคนไปตามที่นั่งซึ่งจัดไว้อย่างเป็นระเบียบ เป็นไป
ตามลำดับตำแหน่งของพวกเขา คนที่อยู่ห่างออกไปสุดแถวจะเป็นขุนนางชั้น
ผู้น้อยอย่างขุนนางชั้นห้า จากนั้นก็ไล่เป็นชั้นสี่ ชั้นสาม ชั้นสอง และขุนนาง
ชั้นหนึ่งก็คือเหล่าเสนาบดีกับแม่ทัพที่ได้รับตราตั้งพิเศษอย่างแม่ทัพสกุล
กง ผู้ถือตราตั้งพิเศษควบคุมกองกำลังห้าสิบหมื่น ต่อให้อีกฝ่ายไม่ได้เป็น
บิดาของจักรพรรดินีก็ยังเป็นหนึ่งในขุนนางที่มีอิทธิพลมากที่สุดในแคว้น

ลู่หยางและสิบหกดินแดน

วันนี้ร่างกายของเขายังเป็นอสุหิณเอก เดิมที่ทุกคนรู้ว่าจวนสกุลกลางยังมีบุตรชายอีกคน แต่ดูเหมือนว่าเพราะเกิดจากภรรยาของ แม่ทัพงกก็เลยไม่ได้พามาออกงานให้คนได้รู้จัก ทว่าเขาจะปรากฏตัวในค่ายทหารเสมอ พวกฝ่ายทหารจะรู้จักชายหนุ่มที่มีพรสวรรค์คนนั้นดี

ส่วนนางซินเม่ยก็มาเข้าร่วมงานในฐานะอสุหิณจากอีกสกุลหนึ่ง เพราะหลังจากที่น้องสาวเข้าวังหลวงได้ไม่นานนางนั้นก็แต่งเข้าตระกูลขุนนางที่มีชื่อเสียงเช่นเดียวกัน

เมื่อคนทั้งหมดพร้อมแล้ว จักรพรรดินีและองค์หญิงก็ปรากฏพระองค์จากทางเดินด้านข้าง จักรพรรดินียังสวมชุดดำเหมือนเคย ภาพของนางในทุกวันราวกับหลุดมาจากพิมพ์เดียวกัน สงบ เยือกเย็น และทำให้รู้สึกน่าหวาดหวั่น นับตั้งแต่อายุเพียงสิบห้าปีมาจนถึงบัดนี้ความเยือกเย็นนั้นมิแต่จะเพิ่มขึ้น

ขณะที่องค์หญิงน้อยเป็นภาพที่แตกต่างไป นางสวมชุดสีชมพูที่งดงามและอ่อนหวาน ใบหน้านั้นคล้ายว่าจะเกิดจากการปั้นแต่งมากกว่าความจริง ก่อนหน้านั้นแม่ได้พบกับไมโซยามาที่แต่งกายเต็มยศ เวลานั้นเมื่อประทีนโฉมและผิว ทั้งยังสวมเครื่องหัวและเครื่องประดับ สตรีผู้นั้นก็เป็นความงามที่แยกจากโลกมนุษย์ ไม่อาจเชื่อได้ว่าเป็นความจริง คำกล่าวที่ว่าทรงงามจนลุ่มเมื่อนั้น ยิ่งได้พบก็ยิ่งประจักษ์แจ้งแก่ใจ

จักรพรรดินีประทับบนเก้าอี้ที่เตรียมไว้ องค์หญิงน้อยประทับด้านขวา ดวงตากลมโตที่ดำสนิทของนางชวนให้มองจนไม่อาจละสายตาได้ ขุนนางหนุ่มทั้งหลายล้วนเสียดายอย่างสุดซึ้ง พวกเขาควรจะได้ร่วมการแข่งขันครั้งนี้ใช่หรือ แต่กลับไม่มีโอกาสได้ชมหญิงงามเช่นนั้น สำหรับบางคนตำแหน่งจักรพรรดิอาจไม่สำคัญเท่าได้ครอบครองสตรีที่งดงามเช่นนั้น

ขณะนั้นเริ่มมีการประกาศให้ชายหนุ่มจากสิบหกดินแดนเข้ามาในงานเลี้ยงดำนใน ความสนใจทั้งหมดจึงถูกดึงจากองค์หญิงน้อย พวกเขา

มองประตูที่เปิดออกพร้อมด้วยขบวนของหนุ่มรูปงามที่ก้าวเข้ามา หลาย
คนเป็นเหมือนภาพที่คิดเอาไว้ กล่าวคือชายหนุ่มรูปงาม ผิวขาว ทำทางอย่าง
บัณฑิต แม้จะมีที่แตกต่างบ้างเพราะบางคนมีร่างกายประหนึ่งนักรบ

ทุกคนเข้ามาพร้อมด้วยการขานชื่อจากชั้นที่ พวกเขาจะหยุดอยู่เบื้อง
หน้า แสดงความเคารพจักรพรรดินีและองค์หญิงน้อย ไม่มีใครไม่หยุด
มององค์หญิง สายตาของพวกเขาไม่อาจละจากนางได้เลย

ในบรรดาชายหนุ่มเหล่านั้น คนที่มาเป็นอันดับท้ายสุดกลับแปลกตา
ที่สุด เขาสวมเครื่องแบบที่ไม่เหมือนบุตรชายผู้ปกครองดินแดน เพราะชุด
นั้นกลับคลุมทับด้วยหนังหมีสีน้ำตาลเข้มขนาดใหญ่ ร่างกายสูงใหญ่กำยำ
ผิวกายออกคล้ำ ดวงหน้าคมเข้ม สันทรามขัด ริมฝีปากค่อนข้างแดง เขา
คงมีอายุราวยี่สิบสองหรือยี่สิบสามปี จะกล่าวว่าหล่อเหลาก็ได้ หรือจะกล่าว
ว่าน่าขนลุกก็ได้เช่นกัน

“หย่งซานหลิง จากหุบเขาแห่งฉิงซาน ถวายบังคมจักรพรรดินี...
พะยะค่ะ”

เขามิได้แนะนำว่าตนเป็นชื่อจื่อแห่งฉิงซาน แต่จงใจกล่าวอย่างซัดถ้อย
ซัดคำถึงที่มาจากหุบเขาแห่งฉิงซาน ผู้ที่นั่งอยู่ด้านบนมองลงมา ยากจะกล่าว
ได้ว่าจักรพรรดินีแสดงออกต่อท่าที่แข็งแกร่งน้อยอย่างไร นางคล้ายจะเงย
ไปชั่วคราว แล้วจึงเอ่ยต้อนรับเช่นที่กระทำกับชายหนุ่มคนอื่น

“ยินดีต้อนรับชื่อจื่อแห่งฉิงซาน ข้าหวังว่าจะได้เห็นความสามารถอัน
ยอดเยี่ยมของท่านในการทดสอบครั้งนี้”

ไม่มีใครรู้ว่าภายใต้ท่าที่นิ่งสงบนั้น สองมือของจักรพรรดินีกลับกำ
แน่น ลมหายใจของนางตืดขัด คล้ายความฝันที่ยาวนานกลับปรากฏขึ้น
ตรงหน้า ไม่ใช่ซานหลิงที่นางคุ้นเคยยามอยู่ที่หุบเขา แต่กลายเป็น
หย่งซานหลิง ชื่อจื่อแห่งฉิงซาน ผู้เข้าร่วมการคัดเลือกเป็นสวามีของ
องค์หญิง!